

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξαμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξαμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 27 Μαΐου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 26

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀπὸ κεῖ μὲ τὴν ῥάχην ἀκουμπισμέ-
νη στὸ τραπέζι, ἀπλωνε καὶ τὰ δύο
τοῦ χέρια στὸ παιδί, χαμογελώντας
φιλικᾶ.

Μὰ ὁ Γιάννης, πάντα δύσπιστος,
δὲν ἀποφάσιζε νὰ πλησιάσῃ.

— Ἔ, μουρμούρισε ὁ ναυτικός, φο-
βᾶσαι βλέπω. Ἐννοια σου, καὶ
δὲν σὲ τρώω. Δὲ θέλεις νὰ ρηθῇς
κοντὰ μου; Κάτσε λοιπὸν ἐκεῖ
ποὺ βρίσκεσαι. Ἔτσι κι' ἄλ-
λοιῶς ὅ,τι ἔχουμε νὰ ποῦμε,
μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε κι' ἀπὸ
μακριά. Ἄς κουβεντιάσουμε τὸ
λοιπὸν!

Μὲ ἐκπληξὴν ποὺ γινόταν ὅλο
καὶ μεγαλύτερη ὁ μικρὸς μου-
τσος τὸν κοιτοῦσε δίχως νὰ
κάνῃ οὔτε ἓνα κίνημα.

Ἡ ἀσυνείθιστη αὐτὴ καλο-
σύνη τοῦ θειοῦ του, ἀντὶ νὰ τὸν
εὐχαριστῇ, τοῦ προξενοῦσε ἀπε-
ναντίας μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία,
καὶ ρωτιόταν τί σκοπὸ εἶχε ἄ-
ραγε ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς ποὺ
τοῦ φερόταν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

Δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ. Ἀλ-
λάζοντας ἑξαφνα ὕψος ὁ ναυ-
τικός εἶπε:

— Λοιπὸν, μοῦ φαίνεται,
πικληκάρι μου, πὼς χῶρια ἀπὸ
τὴν πληρωμὴν ποὺ πῆρα ἐγὼ
γιά τὸν περίπατο, σὰν ἔξυπνο
παιδί ποὺ εἶσαι, θέλησες καὶ σὺ
νὰ πάρῃς τὸν κόπο σου καὶ ἡ
καμπουρίτσα σὲ πλήρωσε βασι-
λικά, ἔ;

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ
τὸ παιδί ἔφερε ἄθελά του τὸ
χέρι του στὸ στήθος, ἐκεῖ ὅπου
νόμιζε ὅτι εἶχε τόσο καλὰ κρυμ-
μένο τὸν πολύτιμο θησαυρὸ
του, κι' ἀπ' τὴ συγκίνησιν

καὶ τὸ φόβο του ἔγινε κατάχλωμο.
Ὁ ναυτικός παρεξήγησε αὐτὸ τὸ
κίνημα τοῦ παιδιοῦ.

— Ἄστα, καὶ μὴ μοῦ κάνῃς τὸν
ἀνῆξερο! φώναξε κι' ἀνασηκώθηκε
δίνοντας μὲ τὴν γροθιά του ἓνα φο-
βερὸ τράνταγμα στὸ τραπέζι. Σὰς εἶ-
δαν καὶ τοὺς δύο. Ὁ μπάρμπα-Γιάννης

ἦταν δὺὸ βήματα πίσω σας ὅταν ἡ μι-
κρὴ σοῦχωσε στὸ χέρι σου μιὰ σακ-
κουλίτσα ἀσημένια. Μέσα σ' αὐτήν,
λέει, εἶδε νὰ γυαλίξῃ κάτι σὰν χρυ-
σάφι. Βλέπεις λοιπὸν πὼς τὰ ξέρω
ὅλα μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Μὴν
κάνεις λοιπὸν τὸν κόπο νὰ πῇς ψέμ-
ματα. Κι' ἐπειδὴ σήμερα εἶμαι στὶς
καλὲς μου, ἄκουσε τί ἔχω νὰ σοῦ
πῶ: Ἦρθα καὶ σὲ βρήκα νὰ κάθε-
σαι καὶ νὰ χαζεύῃς σὰν τεμπέλης
ποὺ εἶσαι. Λοιπὸν, μ' ὅλο ποὺ σάξι-
ζε ἓνα γερὸ ξύλο, δὲν θὰ σὲ
δεῖρω κι' οὔτε θὰ μαλλώσω, ἀν
μοῦ δώσης αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔδω-
σαν. Κατάλαβες; Φέρτα!

Ἄν εἶχε καταλάβει; Καὶ βέ-
βαια. Καὶ πολὺ καλὰ, μάλιστα.
Ὁ Καπετάν-Μαθιὸς, ὁ ἄνθρω-
πος ποὺ ὁ Γιαννάκης ἀπεχθα-
νόταν, ποὺ μισοῦσε, καὶ ποὺ
μολαταῦτα πρὶν ἦταν ἑτοιμὸς
νὰ συγχωρήσῃ, ξεχνώντας ὅλα
ὅσα τὸν εἶχε κάνει νὰ υποφέ-
ρῃ, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἤ-
θελε νὰ γίνῃ καλός, ὁ ἄκαρδος
αὐτὸς τύραννος τοῦ ζητοῦσε τώ-
ρα τὸ θησαυρὸ του, τὸ γούρι
του, τὸ φυλακτὸ του. Μὰ ἂν
τοῦ τὸ ἔδινε, τί θὰ γινόταν αὐ-
τός; Ἐπρεπε ἀκολουθώντας τὴν
συμβουλὴν ποὺ τοῦ εἶχε δώσει
ἡ μικρὴ ἄρρωστη, νὰ αποφασίσῃ
νὰ παραδώσῃ στὰ χέρια τοῦ
θειοῦ του τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ
θὰ τοῦ ἔδινε κουράγιο στὶς δύ-
σκολες στιγμὲς καὶ θὰ τὸν στή-
ριζε στὴν ἀπόφασίν του νὰ γίνῃ
καλός; Μ' ἂν δὲν τὸ εἶχε, ἂν
δὲν τὸ ἐννοιοῦθε πιά ἐπάνω του,
πὼς θὰ μπορούσε νὰ διορθωθῇ;
Θὰ ἔμενε λοιπὸν κακὸς πάντο-
τε, καὶ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μπο-
ροῦσε πιά νὰ γίνῃ καλός.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβε ὁ φα-
ρὰς ποὺ τώρα εἶχε σηκώθῃ ὁ-
λόρθος. Ἀκουσες τί σοῦ εἶπα;
Ὁ Γιάννης μάζεψε ὅλο του

« Ἀφῆσε τὸ σῶμα του νὰ γλυστρήσῃ... »

τὸ θάρρος καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ προ-
σπαθοῦσε νὰ κἀνὴ σταθερὴ, μὰ ποὺ
ἐτρεμε παρὰ τὴν θέλησή του:

— Σὲ γέλασαν, μπάμπου, εἶπε.
Δὲν μοῦ ἔδωσαν κανένα τίποτε.

— Ψέμματα! βροντοφώνησε ὁ κα-
πετάν-Μαθιός. Σοῦ ἔδωσαν. Ὁ μπάμπου-
Γεράσιμος τὸ εἶδε μὲ τὰ μάτια
του. Κι' ἂν δὲν θέλῃς νὰ μοῦ τὰ δώ-
σης τώρα εὐθύς, πάει νὰ πῇ πῶς τὰ
ξόδεψες, βρωμόπαιδο.

Τὰ λόγια αὐτὰ φάνηκαν σὰν σα-
νίδα σωτηρίας στὸ παιδί. Νόμισε ὅτι
σώθηκε, καὶ δίχως νὰ διστάσῃ, εἶπε
θαρρετὰ:

— Ε, ναί, ἔ, ναί, μοῦ ἔδωσαν, εἴ-
ναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ τώρα πιά δὲν τὰ
χῶ ἐπάνω μου. Τὰ ξόδεψα ὅλα, ὅλα!

Ἀγριεμένος ὁ καπετάν-Μαθιὸς
χύμηξε ἐπάνω στὸ Γιάννη, τὸν ἄρ-
παξε ἀπὸ τὸν γαγκᾶ καὶ τὸν πέταξε
στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς κάμαρας. Τὸ
παιδί πιάστηκε ἀπὸ ἓνα τραπέζι γιὰ
νὰ μὴν πέσῃ, κι' ὕστερα δοκίμασε νὰ
κρυφτῇ κάπου. Μὰ ὁ Μαθιὸς Μπρι-
νιὸν ἔτρεξε καὶ τὸν ἄρπαξε δυνατὰ
ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πῶς τὸ εἶπες; οὐρλιασε. Τὰ
ξόδεψες; Καλὰ λοιπόν! Τὰ ξόδεψες
ἀλλὰ θὰ τὰ πληρώσῃς ἀκριδὰ!

Λέγοντας αὐτὰ, δίχως νὰ φῆσῃ τὸν
μικρὸν ἀπὸ τὰ χέρια του, ἔλυσε τὴν
πέτσινά του ζώνη καὶ τὴν στριφογύ-
ρισε ἀπειλητικὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφά-
λι τοῦ παιδιοῦ: Ὑστερα, ξαφνικά, μὲ
ἀπερίγραπτη λύσσα ἄρχισε νὰ τὸν
χτυπάει σὲ ὅλο του τὸ σῶμα, χαρά-
ζοντας κόκκινες λουρίδες στὰ μπρά-
τσα του, στίς γάμπες του, στὸ μισό-
γυμνο κορμί του.

Ἀγριεμένος ἀπ' τὸν πόνο ὁ Γιάν-
νης δὲν ἄργησε νὰ ξανακίνητ' τὸ κα-
κὸ παιδί, ὁ ὑπουργὸς καὶ δύστροπος
μοῦσος τῆς «Χελιδόνας». Σφίγγον-
τας τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν φωνά-
ξῃ, ἀμυνόταν ἀπεγνωσμένα προσπα-
θώντας νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του
μὲ γρατζουνίσματα καὶ δαγκωματιές,
καὶ δίνοντας κλωτσιές στὸ δῆμό του.
Μὰ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν νὰ δίνη
καμμιὰ σημασία σ' ὅλα αὐτὰ. Χτυ-
ποῦσε δίχως νὰ βλέπῃ ποὺ χτυπάει,
ἔτσι, μόνο γιὰ εὐχαρίστηση.

Ἐξάφνα, μιὰ στιγμή ποὺ τὸ παι-
δί ἔκανε νὰ φυλαχθῇ, γύρισε τὸ κε-
φάλι του κι' ἡ πέτσινη ζώνη τὸν
χτύπησε στὸ πρόσωπο. Τούτῃ τῇ φο-
ρὰ ὁ πόνος ἦταν τόσο δυνατὸς ὥστε
ὁ Γιάννης δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ κι'
ἔδραλε μιὰ σπαρακτική φωνή. Ἀπ'
τὸν ἀριστερὸ κρόταφο ὡς τὸ ἐπάνω
χεῖλος μιὰ κόκκινη αὐλακὶα χαρά-
κωνε τὸ πρόσωπό του.

Τότε μονάχα ὁ κτηνάνθρωπος κα-
τέβασε τὸ χέρι του τὸ ὀπλισμένο μὲ

τὴν πέτσινη ζώνη καὶ μὲ μιὰ ἀπότο-
μη κίνηση ἐσπρωξε τὸ παιδί στὴ μέ-
ση τῆς κάμαρας.

Ζαλισμένος, ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὰ
κτυπήματα ὁ Γιάννης, μὲ μὲν προφθα-
σε νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ τραπέζι γιὰ νὰ
μὴν κυλισθῇ κάτω. Μὰ καθὼς ἐσκυ-
ψε, ἡ ἀσημένια τσαντούλα γλύστρησε
ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς φανέλλας του κι'
ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Μὲ τὸν κρότο ποὺ ἔκανε, κι' οἱ δυὸ
ἐσκυφν ἄλλοι τὸ κεφάλι τους.

Ἡ ἀσημένια σακκουλίτσα μὲ
τὸ ναπολεόν βρισκόταν χάμω, ἐπά-
νω στὰ πλακάκια. Ἡ θέα τῆς ξανά-
δωσε στὸ παιδί ὅλο του τὸ θάρρος.
Μὲ μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας ὄρμησε νὰ
σώσῃ τὸ θησαυρὸ του, μὰ ὁ Μαθιὸς
Μπρινιὸν τὸν εἶχε κιάλας προλάβει.
Μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸν πέταξε στὴν ἄλ-
ἄκρῃ τῆς κάμαρας κι' ὕστερα ἔσκυ-
ψε καὶ σήκωσε τὴ σακκουλίτσα καὶ
τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Βλάκα, ἔκανε. Ἀξίζε τὸν κό-
πο νὰ σὲ βρέξω. Τὸ κάτω-κάτω ἔ-
σὺ ὁ ἴδιος τὸ θέλῃς.

Ζαρωμένος στὴ γωνιά ὅπου τὸν εἴ-
χε πετάξῃ ὁ θεὸς του, ὁ Γιάννης ἔ-
μενε ἀμίλητος κι' ἀκούνητος. Δὲν ἐ-
σείστηκε οὔτε ὅταν ὁ θεὸς του ἔτοι-
μος νὰ φύγῃ στάθηκε στὸ κατώφλι
καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἐχε ἔννοια τὸ φαῖ! Ἄν δὲν
εἶναι ἔτοιμο ὅταν θὰ γυρίσω, θὰ ξα-
ναρχίσῃ ὁ χορὸς στὴν πλάτη σου.

Ὅχι δὲν κουνήθηκε. Κι' ἡ ἰδέα
νὰ ὀρμήσῃ πίσω ἀπὸ τὸ θεὸ του τὴν
ᾠρα ποὺ ἐκεῖνος ἔκλεινε τὴν πόρτα
γιὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ξαναπάρῃ τὸ θη-
σαυρὸ του, οὔτε τοῦ ἤρθε κἀν στὸ
νοῦ.

Ἔτσι λοιπόν, τὸ ψέμμα ποὺ εἶπε,
τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν
πάει στὰ χαμένα. Τὸ φυλαχτὸ του
δὲν τὸ εἶχε πιά. Τοῦ τὸ εἶχε κλέψει
ὁ καπετάν-Μαθιός.

Τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει!

Μηχανικὰ σχεδόν, ἔλεγε καὶ ξανά-
λεγε αὐτὰ τὰ λόγια: Τοῦ τὸ εἶχαν
κλέψει!

Καὶ μονομιάς τὸν πῆραν τὰ δά-
κρυα. Ἐκπλώθηκε κατάχαμα στὰ
πλακάκια καὶ ἔξεσπασε σὲ θρήνους, ἐ-
νῶ τὸ κορμί του ταραζόταν ἀπὸ τοὺς
λυγμούς. Ἐκλαψε ᾠρα πολλή, ἔκλα-
ψε ἄγρια, κυλίστηκε στὸ πάτωμα χύ-
νοντας δάκρυα λύσσας.

Εἶχε σχεδὸν νυχτώσει ὅταν ἐξην-
τλημένος, ἀπαυδισμένος μπόρεσε νὰ
ἡσυχάσῃ λίγο. Σηκώθηκε καὶ ἐπειδὴ
τὸ κτύπημα ποὺ εἶχε δεχθεῖ στὸ πρό-
σωπο τὸν ἔκανε νὰ πονῇ πολύ,
πῆρε τὸ μαντήλι του καὶ τὸ ἔβρεξε
μὲ κρύο νερὸ καὶ δρόσισε τὸ φλογι-
σμένο μάγουλό του. Ὑστερα μὲ σφιγ-

μένα δόντια, μὲ ἄγριο μάτι πῆγε καὶ
κάθησε μπροστὰ στὸ τζάκι κι' ἔμεινε
ἐκεῖ σκεπτικὸς κι' ἀκούνητος ὡς τὴ
στιγμὴ ποὺ ἓνα ἀθέβαιο βῆδισμα τοῦ
ἔκανε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ καπετάν-Μα-
θιὸς γύριζε σπιτί, τώρα ὅμως ὁλότελα
μεθυσμένος.

Μπαίνοντας μέσα στὸ ἀφώτιστο
δωμάτιο ὁ ναυτικὸς, ποὺ τὸ βλέμμα
τοῦ ἦταν κιάλας θολωμένο ἀπ' τὸ με-
θύσι, δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἀμέ-
σως τὸ παιδί.

— Γιάννη, τραύλισε, δίχως νὰ
μπορῇ νὰ θρῆνῃ καθαρὰ τίς λέξεις.
Βρέ, Γιάννη, ποῦ εἶσαι; Ἔ, κύριε
Εἰρηνικέ!

Καμμιὰ φωνὴ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε,
μὰ μέσ' στὸ μισοσκόταδο μπόρεσε νὰ
ξεχωρίσῃ ἓναν μικρὸ μαῦρον ἱσκιο
μπροστὰ στὸ τζάκι.

— Γιατί δὲν μιλάς; φώναξε. Εἴ-
σαι κουφός;

Ἔστριψε τὰ ματια του καὶ τότε
μόλις εἶδε πῶς τὸ τραπέζι δὲν ἦταν
στρωμένο.

— Ποῦ εἶναι τὸ φαῖ; ἔκανε ἄγρια.
Ὡστε δὲν μοῦ κουνήθηκες καθόλου
δὲν ᾠρα ἔλειπα; Δὲν ἔκανες τίποτε;

Μὲ σταθερὴ κι' ἀποφασιστικὴ φω-
νὴ ὁ Γιάννης εἶπε:

— Τίποτε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ καπετάν-Μαθιὸς δὲν
κατάλαβε καλὰ τὴν ἀπάντησιν.

— Ε; ἔκανε. Τί εἶπες; Γιὰ ξα-
ναπές το.

— Εἶπα, ἐπανάλαβε ὁ μικρὸς δι-
χως νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσιν του, μ'
ἓνα τόνο τόσο σοβαρὸ ὥστε ἔκανε ἐν-
τύπωση στὸν μέθυσο, εἶπα ὅτι δὲν ἔ-
κανα τίποτα κι' οὔτε θὰ ξανακάνω
τίποτα ποτέ μου. Ἡθελα νὰ μὴν εἴ-
μαι πιά κακός, μὰ ἀφοῦ μοῦ ἔκλειψε
αὐτὸ ποὺ θὰ μ' ἔκανε καλύτερο κι'
ἀφοῦ ἐξαίτιας σου θὰ μείνω πάντα
τὰ κακός, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μέ-
νε καὶ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα.
Τώρα ὅμως τελείωσαν ὅλα. Δὲ θὰ
ξανακάνω πιά τίποτα ἔδω, πάει!

— Βρέ, γιὰ τὸ Θεό! Καλὲ τοῦτος
βγάζει μιὰ πῆχνη γλώσσα! ἔκανε κα-
τάπληκτος ὁ καπετάν-Μαθιός.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ παιδί ποὺ
μόλις μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ.

— Ἔτσι τὰ λές; εἶπε. Λοιπὸν ἐ-
γὼ θὰ σὲ βάλω σὲ θεογνωσία.

Τρικλίζοντας ἔλυσε πάλι τὴ ζώ-
νη του, προχώρησε δυὸ βήματα καὶ
πρόσθεσε:

— Καὶ θὰ σὲ βάλω σὲ θεογνωσία
μὲ τοῦτο, γιὰ νὰ ξέρῃς!

— Μὴν προχωρεῖς, καπετάν-Μα-
θιέ! ἔκανε ὁ Γιάννης μ' ἀπειλητικὴ
φωνή. Μὴν προχωρεῖς!

Ἐκπληκτος ὁ μεθυσμένος σταμά-
τησε.

ΜΑΗΣ

Νά, ἦρθ' ὁ μήνας μὲ τὰ λουλούδια,
Μὲ τὰ τραγούδια καὶ μὲ τ' ἀρώματα.
Ὁ μήνας π' ὅλους χαρὲς γεμίζει,
Σ' ὅλους ἐλπίδες γλυκὲς σκορπίζει.
Οἱ θάμνοι παίρνουν καινούργια χρώματα,
Πουλιὰ στὰ δέντρα ψάλλουν τραγούδια.

(Γαλλ. Δημῶδες)

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ'.

Τὰ παιδιά φτιάχνουν χάρτινα λουλούδια ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα, ποὺ τὰ
καρφώνουν σὲ γυρλάντες ἀπὸ μυριές. Οἱ μαμμάδες πηγαίνουν στὴν πό-
λη γιὰ ψώνια. Πόσα πράγματα χρειάζονται γιὰ μιὰ γιορτὴ! Ἡ ἡμέρα
πλησιάζει. Φτάνει νὰ κἀνὴ καλὸ καιρὸ, γιὰτὶ ὅλα σχεδὸν θὰ γίνουν στὸ
περιβόλι.

Καὶ ξημερώνει τὸ Σάββατο μὲ ἥλιο λαμπρὸ. Ἀπὸ τὸ πρωῒ, στολί-
ζουν μὲ τίς γυρλάντες τὸ κῶσι, ποὺ στὴν πρόσοψή του εἶναι γραμμένο
κῶλα τ' ὄνομα τῆς Δούσης μὲ ὠρεῖα γαλάζια γράμματα. Ἡ μικρὴ πάει

νὰ πετάξῃ ἀπ' τὸ
καμάρι τῆς. Φο-
ρεῖ ἄσπρο φου-
στάνι μὲ τριαν-
ταφυλλιά ζώνη
καὶ ἓνα στεφάνι
ἀπὸ τριαντάφυλ-
λα, ποὺ κορβὴ
τὰ κομμένα τῆς
μαλλάρια (γιατὶ
οἱ ὠρεῖες τῆς ἐ-
κείνες μπουκίλες
κάηκαν καὶ θὰ
περάσῃ καιρὸς
ὡς νὰ ξαναγί-
νουν). Ὡστόσο
τὸ προσώπκι
τῆς δὲν παρα-
μορφώθηκε, ὅ-
πως εἶχαν φοβη-
θεῖ στὴν ἀρχή.
Μόνο ἓνα-δυὸ
σημάδια ἀπὸ τὰ
καψίματα ἔχουν
μείνει. Ἡ μικρού-
λα εἶναι χαριτω-
μένη ὅπως πρῶ-
τα καὶ τὰ ἔξυ-
πνα ματάκια τῆς
πετοῦν σπίθες.

Ὁ Πετρούκης
παρακολοῦθεῖ
μ' ἐνδιαφέρον τίς ἐτοιμασίες καὶ δίνει συμβουλὲς στὸ μπαμπὰ καὶ στὴ μαμ-
μὰ, ποὺ κρεμοῦν στοὺς τοίχους τοῦ κῶσι τοῦ λουλούδια, φρούτα καὶ γλυ-
κίσματα. Ὁ Τοῦτὸς ἐτοιμάζει τὴ σκοποβολή. Ὁ Γεωργὸς γράφει τοὺς ἀ-
ριθμοὺς τοῦ λαχείου σὲ χαρτίκια διαφόρων χρωμάτων ποὺ τὰ τυλίγει ὁ-
πως στὸ σχολεῖο τοὺς κλήρους. Ὁ Θεὸς-Κωστής ἐτοιμάζει τὸ κῶλλ τοῦ
σπιτιοῦ γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ παράσταση. Τελος πάντων ὅλα εἶναι ἐ-
τοιμα. Οἱ καλεσμένοι μποροῦν τώρα νὰ ἔρθουν.

Καὶ νά, ἦρθαν. Εἶν' ἓνα σωρὸ κοριτσάκια καὶ ἀγοράκια, ποὺ ἀνοί-
γουν τόσα τὰ μάτια τους μπροστὰ στὸ καταστόλιστο κῶσι καὶ κοιτάζουν
μὲ πόθο τίς διάφορες λιχουδιές.

— Ε, τί, πῶς; ἔκανε.

Ἐπειτα ἔδραλε τὰ γέλια.

— Μωρέ, αὐτὸ εἶναι ἀστεῖο! κά-
χασε. Μὴν προχωρεῖς, λέει! Ὁχι,
παίζουμε! Ἄ, μὲ φοβερίζεις κιάλας,
μὲ φοβερίζεις!

Καὶ μὲ τὸ χέρι σηκωμένο στριφο-
γύρισε τὴ ζώνη στὸν ἄερα καὶ τὴν
ἔκανε νὰ σφυρίξῃ.

— Νά, ἔκανε, κι' οἱ δικές μου εἰ
φοβέρες.

Ἡ ζώνη ὅμως χτύπησε τὸ κενό.
Αὐτὸ ἔκανε τὸν καπετάν-Μαθιὸ ν' ἄ-
γριέψῃ ἀκόμη περισσότερο.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANIS

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΟΝΕΙΡΑ

Δόστε μου τὸ περιττὸ στὴ ζωὴ
ἀφίνω τὸ ἀπαραίτητο στοὺς κοι-
νοὺς ἀνθρώπους.

OSCAR WILDE

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μάθει νὰ
ζοῦν μὲ τὴν ψυχρὴν λογικὴ τῆς πραγ-
ματικότητος, περιφρονοῦν τοὺς ἄν-
θρώπους τῶν πνευματικῶν ἀνησυχιῶν
καὶ ἱκανοποιήσεων.

Δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί μπο-
ρεῖ νὰ βασανίζει ἓναν ἄνθρωπο ποὺ
καλὰ τρώει καὶ καλὰ κοιμάται ἓνα
νέο ποὺ ἡ περιουσιακὴ του κατάστα-
ση τοῦ ἐπιδέχεται καὶ κάποιες «δια-
σκεδάσεις».

Δὲ μποροῦν νὰ νοιώσουν ὅτι «εἴ-
μαστε καμωμένοι ἀπ' τῶν ὀνείρων τὴν
οὐσίαν» ὅτι τὰ ὀνειρά μας εἶναι ὁ ἡ-
λιος ποὺ θερμαίνει τὸν παγερὸ ἄερα
τῆς πραγματικότητος ποὺ ἀναπνέουμε.
Ὁ μόνος πόθος τῶν ἀνθρώπων αὐ-
τῶν εἶναι πῶς νὰ μπορέσουν ν' ἀπο-
θησαυρίσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσό-
τερο πλοῦτο· πῶς νὰ μπορέσουν νὰ
ζήσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα
χρόνια γιὰ νὰ τὸν ἀπολαύσουν. Ὅλα
τ' ἄλλα εἶναι γι' αὐτοὺς ἀδιάφορα
ἢ παράλογα.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ
ζήσουν τὴ ζωὴ τους σὲ ἔκταση, εἴ-
ναι ἀνάξιοι νὰ νοιώσουν τὴν ὠραιό-
τῃς ἐντατικῆς ζωῆς. Τρέμουν ἀπὸ φό-
βο ὅταν ἀναλογίζονται ὅτι μιὰ μέρα
θὰ πεθάνουν, καὶ θ' ἀποχωριστοῦν
τὰ ὀλικά ἀγαθὰ τους.

Μὰ ὅσο μᾶς περιφρονοῦν αὐτοὶ καὶ
δὲ μᾶς λογαριάζουν, ἄλλο τόσο τοὺς
περιφρονοῦμε καὶ μεῖς.

Τί μᾶς νοιάζει μᾶς γιὰ τίς μικρὲς
ἀσήμαντες χαρὲς τους; Αὐτὲς περ-
νοῦν γρήγορα καὶ δὲν ἀφίνουν τίπο-
τα πίσω τους.

Ἡ δική μας χαρὰ ἔρχεται ἀπὸ μα-
κρὰ καὶ πηγαίνει πολὺ μακριὰ...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ σκοποβολή. Καλύτερο' ἀπ' ὅλους ρίχνει μὲ τὸ ψεύτικο τουφεκάκι ὁ Τοτός. Βρίσκει τὸ στοργυλὸ σημάδι.—τὸ στόχο καθὼς τὸ λένε—σχεδὸν καταμεσίς. Καὶ τοῦ δίνουν γιὰ βραβεῖο μιὰ τσοκολατένια καρδούλα.

—Ἀμ βέβαια, λέει ὁ Γεώργιος, ἀφοῦ γυμναζόταν δλόκληρη βδομάδα! Τώρα μαζεύονται ὅλοι στὸ χῶλλ, πού ἔχει γίνει σωστὸ κινηματοθέατρο, μὲ τὴν ὁδὸν του, τὰ καθίσματά του καὶ τὸ σκοτάδι του. Γιατὶ ἔχουν κλείσει ὅλες τὶς πόρτες—εἶναι ἡμέρα, βλέπετε—κι' ἔτσι δὲ μπαίνει φῶς ἀπὸ πουθενά. Μόνο ἡ «μαγικὴ λυχνία» εἶναι ἀναμμένη καὶ τὸ φῶς της, περνώντας ἀπὸ τὸ φακό, σχηματίζει πάνω στὴν ἄσπρη ὁδὸν ἕνα φωτεινὸ κύκλο. Κι' ἀρχίζει ἡ προβολὴ τῶν εἰκόνων. Ἄ, τί ἐπιτυχία! Ἐχουν ἀγοράσει ὥραιες ταινίες ἀπὸ παιδικὸ κινηματογράφο καὶ τὰ παιδιά βλέπουν ἐκεῖ ζωντανὰ ὅλα τὰ παραμύθια πού ξέρουν. Καὶ τὸν Παπουτσωμένο Γάτο, καὶ τὴ Σταχοπούτα, καὶ τὸ Δράκο, καὶ τὸν Κοντορεβιδούλη. Φωνάζουν, γελοῦν, χειροκροτοῦν. Μεγάλῃ τελοςπάντων ἐπιτυχία.

—Ἦσυχία τώρα! φωνάζει ὁ θεῖος Κωστής. Θὰ βγάλουμε τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου.

Ἀνοίγουν τὶς πόρτες, γίνεται φῶς κι' ἡ κλήρωση ἀρχίζει. Κάθε παιδὶ ἔχει τὸν ἀριθμὸ του καὶ περιμένει μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ ἰδῇ τί θὰ κερδίσει. Τὸ μικρότερο παιδί βγάζει ἕναν-ἕναν τοὺς ἀριθμοὺς πού ἔχει γράψει ὁ Γεώργιος στὰ χαρτάκια καὶ εἶναι ὅλα μέσα σ' ἕνα κουτί.

Πρῶτος βγαίνει ὁ ἀριθμὸς 20.

— Ποιὸς τὸν ἔχει; ρωτᾷ ὁ θεῖος Κωστής.

—Ἐγώ! φωνάζει δυνατὰ ἡ Λούση.

— Μπράβο, Λούση! κερδισες τὸν πρῶτο ἀριθμὸ.

Τῆς δίνουν μιὰ ὥραία βεντάγια ἀπὸ ἄσπρο μεταξω-

τὸ μὲ χρυσὲς πούλιες. Καὶ πῶς χαίρεται ἡ Λούση γιὰ τὸ αὐτὸ δῶρο πού τῆς χάρισε ἡ τύχη...

Ἡ Παυλίνα ἔχει τὸν ἀριθμὸ 3 πού κερδίζει μιὰ κούκλα. Χαίρεται κι' αὐτὴ, γιατί οἱ κούκλες τῆς ἀρέσουν πολὺ. Ὁ Τοτός κερδίζει ἕνα πορτοφόλι, ὁ Γεώργιος ἕνα μικρούλι ὄργανέττο, ὁ Πετράκης ἕνα κουτί μὲ μπομπόνια—πού αὐτὸ βέβαια προτιμοῦσε. Κάθε παιδί τέλοςπάντων κερδίζει κάτι τι κι' εἶναι ὅλα εὐχαριστήματα.

Ὑστερα κἀνώνονται ἔξω, γύρωστὸ τραπέζι, τρῶνε μὲ ὄρεξη καὶ μὲ χαρὰ καὶ στὸ τέλος γίνεται ἑορδὸς ἐναντίον τοῦ κιοσκιοῦ. Οἱ πιδ ἱκανοὶ ξεκρεμοῦν τὰ καλύτερα γλυκίσματα, οἱ ἄλλοι ἀρκοῦνται σ' ὅσα μένουν· εἶναι ὅμως τόσο πολλὰ, πού κανένας δὲν μένει παραπονεμένος.

Ἡ γιορτὴ τελειώνει μὲ χορό. Τὸ κοτιγιὸν ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ τὰ παιδιά φεύγουν καταγοητευμένα. Τὴ νύχτα, βλέπουν στὸν ὕπνο τοὺς τῆ Σταχοπούτα καὶ τὸ Δράκο. Ἡ Λούση ἔχει κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της τὴν ἄσπρη της βεντάγια. Κι' ὁ Πετράκης τὸ κουτί του μὲ τὰ μπομπόνια, πού ἔχει ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτὸ του—γιὰ πρώτη φορὰ—νὰ μὴν τὰ φάῃ ὅλα ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Κάποιος ἔμπορος ἔφθασε, χειμωνιάτικο βράδυ, στὸ πανδοχεῖο ἐνὸς χωριοῦ. Ἡ τραπεζαρία ἦταν γεμάτη ἀπὸ ταξιδιώτες, τόσο πού δὲν μπορούσε νὰ πλησιάσῃ στὸ τζάκι. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε νὰ ζεσταθῇ, μεταχειρίστηκε τὸ ἀκόλουθο τέχνασμα.

Ἔλπε στὸν ἑνοδόχο δυνατὰ:

—Νὰ δώσετε γρήγορα μιὰ δωδεκάδα στρεῖδια στ' ἄλογό μου.

Ὁ ἑνοδόχος, ἂν καὶ παραξενεύθηκε μὲ τὴ διαταγὴ αὐτὴ, βγῆκε γιὰ νὰ τὴν ἐντε-

λέσῃ· μὰ καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι, περιέργοι νὰ ἴδουν ἕν' ἄλογο νὰ τρώῃ στρεῖδια, τὸν ἀκολούθησαν στὸ σταῦλο.

Στὸ μεταξὺ, ὁ ἔμπορος μας στοργυλοκάθησε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ζεσταινόταν μ' ὅλη του τὴν ἄνεση.

—Κυριε, εἶπε ὁ ἑνοδόχος, γυρνώντας ὕστερα ἀπὸ λίγο. Καλὰ τῶλεγα ἐγὼ τ' ἄλογό σας δὲ θέλει στρεῖδια.

—Δὲν πειράζει, τὰ τρώω ἐγὼ, ἀπάντησε γελώντας ὁ ἔμπορος, πού εἶχε ἐξασφαλίσει πιά τὴν καλύτερη θέση.

(Μετὰφραση)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΡΗΝΙΩΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἰντερμέτζο

ΕΙΚΟΝΑ Β'

Ἐνα δάσος φωτίζεται ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ φεγγάρι. Κάτω ἀπ' ἕνα σκιερὸ δένδρο κοιμᾶται βαθεῖα ὁ Δημητρός. Δίπλα του τὸ δισάκι του κι' ὁ μπόγος. Δεξιὰ τοῦ βάθος πολλὰ φῶτα τῆς πολιτείας, ἀριστερὰ στὸ βάθος λιγοστὰ φῶτα, τοῦ χωριοῦ. Ὁ Δημητρός κοιμᾶται... Σὲ λίγο ἔρχεται χορεύοντας ρυθμικὰ ἕνας χορὸς ἀπὸ μικρὰ ἀγγελούδια ντυμένα μ' ἀνάερα, γαλάζια ρόδινα καὶ λευκὰ φουστάνια. Ἀπὸ πίσω τους ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα, χλωμὴ κι' ὑποβλητική. Τ' ἀγγελούδια χορεύουν γύρω στὸ Δημητρὸ μὲ τοὺς ἥχους ἀπόκοσμης γλυκειᾶς μουσικῆς.

Α' Ἀγγελούδι, τραγουδεῖ:

Ἀπ' τὰ γαλάζια μας βασιλίσαι
ἤρθαμε δῶθε βιαστικά
Μὲ φῶς στὰ μάτια, φῶς στὰ χεῖλια,
νὰ σὲ ξυπνήσουμε γλυκά.
Καὶ μέσ' στὸν ὕπνο σου τὸν πλᾶνο
ἀκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ πάνω
Ποῦ ψιθυρίζει μυστικά:
Ἄντε, τρελλέ, γοργὰ σηκώσου
Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου.

Ὅλα τ' Ἀγγελούδια μαζί:

Ἄντε, τρελλέ, γοργὰ σηκώσου
Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου!...

Β' Ἀγγελούδι:

Σύγνεφο γι' ἄτι ἔχουμε πάρει
πού στὰ γαλάζια ἀεροπατεῖ.
Καὶ γιὰ λυχναρί τὸ φεγγάρι
νὰ μᾶς φωτίζει τὸ στρατὶ...
Ἄκου στὸν ὕπνο σου τὸν πλᾶνο
ἀκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ πάνω
πού μὲ λαχτάρα σοῦ μιλεῖ:
Ἄντε, τρελλέ, γοργὰ σηκώσου
καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου!...

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα, σκύβοντας
στὸν κοιμισμένο Δημητρὸ.

Δικό μου βλαστάρι
Χαρὰ καὶ καμάρι
Γλυκειὰ μου ψυχῇ,
Ἄν ἀκουσες πέ μου
Στὸν ὕπνο σου, γιέ μου,
Κρυφὴ προσευχὴ...

Μὲ πόνο νὰ κλαίῃ
Μὲ πόνο νὰ λῆῃ
Τὸν ἴδιο σκοπὸ:
«Ποῦ πάει; Σὲ ποιά θίνη
Τῆς ζήσης ἀφήνει
Αὐτοὺς π' ἀγαπῶ;...»

Τ' Ἀγγελούδια:

Ἄντε, τρελλέ! Γοργὰ σηκώσου
Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου...

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα.

Μ' ἀκούς, μ' ἀκούς; καλὸ παιδί μου;
Μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς ἐρήμου
Ἄκους τὴ δόλια μου καρδιά;...
Ἄχ, ἔλα, ξύπνα... ὅρθη ἡ ἡμέρα...
Μ' ἀκούς;... Μ' ἀκούς;...

Δημητρός, ψιθυριστὰ στὸν ὕπνο
του:

Σ' ἀκούω, πατέρα.

Τ' Ἀγγελούδια:

Χαράζει ἡ ἡμέρα πίσω ἀπ' τὰ κλαδιά!

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα:

Πέσε μου, θὰ γυρίσῃς; ὑποφέρω...
Πέσε μου θὰ γυρίσῃς.

Δημητρός, στὸν ὕπνο του, ψιθυ-
ριστὰ:

Δὲν τὸ ξέρω...

Τ' Ἀγγελούδια:

Ἄκουσε τοῦ πατέρα σου τὴν προσταγή!...

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα:

Ἄχ, ἔλα ξύπνα! γύρνα! Ἐγὼ σὲ στέλλω
πάλι σ' ἐκείνους καὶ δὲν πᾶς;...

Δημητρός, πάντα στὸν ὕπνο του:

Δὲ θέλω

Τ' Ἀγγελούδια:

Καιρὸς νὰ φύγουμε, φωτᾷ περὰ ἡ γῆ...

(Ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράξῃ).

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα:

Ἄντε, παιδί, γοργὰ σηκώσου

Τ' Ἀγγελούδια:

Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου...

Πατέρας:

Γύρνα σ' ἐκεῖνα π' ἀγαπῶ!...

(Χάνονται).

Δημητρός, ξυπνάει, τρέχει τὰ μά-
τια του, κοιτάει γύρω του ξαφνια-
σμένος.—Τί ὄνειρο... τί παράξενο
ὄνειρο... Ὁ πατέρας... Τ' ἀγγελού-
δια... (ξανακάθεται καὶ κοιτάζει
πρὸς τὸ μέρος τῆς πολιτείας· ψιθυ-
ριστὰ). Καὶ τώρα; Ποῦ μὲ σπρώχνεις
ριζικό;... (σηκώνεται, χτυπάει τὸ
πόδι του) Γιατί;... Δὲν ἔχω ἐγὼ δι-
καίωμα στὴ ζωὴ;... Νὰ τὴν πλάσω
ἐγὼ ὅπως θέλω;... «Γύρνα στὸ χω-
ριό σου!». «Ε, ὅχι!... (κοιτάζει πότε
πρὸς τὸ μέρος τῆς πολιτείας πότε
πρὸς τὸ χωριό του). Δημητρὸ!...
Δημητρὸ!...» πῶς μὲ κυνήγαγε ἡ
φωνὴ τῆς Ρηνιώς... «Πρέπει νὰ
γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλαση!...»
Ὁ Σπύρος. «Γύρνα σ' αὐτοὺς π' ἀ-
γαπῶ». Ὁ πατέρας! Θέ μου!... ὦ,
θὰ τρελλαθῶ (πιάνει τὸ κεφάλι του
καὶ πέφτει μπρούμυτα στὰ χόρτα).

Ἀδελὰ

ΕΙΚΟΝΑ Γ'.

(Κάμαρα στὸ σπίτι τοῦ Δημητρουῦ.
Φτωκικὴ, χωριάτικη. Στὸν τοῖχο
κρεμασμένα ρόδια καὶ κυδῶνια. Ροῦ-
χα πεταμένα δῶ καὶ κεῖ. Κρεββάτι
χαμηλό, στρωμένο μὲ κουρελοῦ...
Δίπλα ἕνα στοῦμα, πάνω κοιμᾶται
ἡ Ρηνιώ. Τραπέζι, μιὰ λάμπα πε-
τρελαίου καίει ἀκόμα ἂν κι' ἔχει σχε-

δὸν ξημερώσει. Δίπλα στὸ τραπέζι
εἶναι καθισμένη ἡ Μανιὰ κι' ἡ μη-
τέρα. Εἶναι κι' οἱ δυὸ κλαμμένες,
ἀποκαμωμένες).

Μητέρα.—Χαράζει... Τί νυ-
χτιά!... Πῶς πέρασε... σὰ βραχνᾶς
μὲ πλακώνει ἀκόμα. (πιάνει τὸ κε-
φάλι της).

Μανιὰ.—Ποιὸς θὰ τῶλεγε ποτέ.
Ὁ Δημητρός... ὁ Δημητρός, καλέ;
Νὰ φύγῃ ἔτσι ἀναπάντεχα. Ποιὸς
θὰ τῶλεγε... Ἄτιμο ριζικό.

Μητέρα.—Ἄντε, μητέρα, πλά-
γισσε λιγούλι. Ὁλοθάνης. Βάρυναν
τὰ βλέφαρά σου... Ἄντε...

Μανιὰ.—Κι' ἐσύ;...

Μητέρα.—Ἐγώ;... θὰ τὸν καρ-
τερῶ. Θὰ τὸν καρτερῶ πάντα... Πῶς
μπόρεσε νὰ φύγῃ, ἔτσι δίχως ἕνα λό-
γο. Δίχως ἕνα χαιρετισμὸ στὴ μάνα
του. ὦ... Ἄντε, μάνα, γύρε, πλά-
γισσε... Κι' ἐγὼ μιὰ προσευχὴ θὰ
κάνω ἀκόμα στὴν Παναγιά νὰ τὸν
φωτίσῃ...

Ρηνιώ, στὸν ὕπνο της μὲ τρομαγ-
μένη φωνή.—Δημητρὸ... Δημη-
τρὸ... Ποῦ μ' ἀφίνης... σκιάζομαι.

Μανιὰ.—Τὸ δύστυχο... Ὡς καὶ
στὸν ὕπνο της τὸν καλεῖ... Πῶς ἔ-
κανε... μὲ τί λόγια μᾶς ἔμαθε τὸ
φευγικό του. Παλίνω, (σηκώνεται καὶ
πλησιάζει τὸ κρεβάτι, καθὼς σηκώ-
νει τὸ μαξιλάρι γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὴ
θέση του βάζει μιὰ φωνή) Ρηνιώ!
γιὰ τήρα! γράμμα!...

Μητέρα, πετάγεται, τρέχει κοντὰ
της.—Τί λὲς καλέ! Μᾶς ἔγραψε Δὲς
μου τὸ δῶ! (τ' ἀσπάζει, τὸ κοιτάζει
σὰ χαμένη κι' ὕστερα πέφτει στὸ
κρεβάτι συντριμμένη) λωλή!... Στὴ
σχισμαμάρα μου δὲ θυμῆθηκα πῶς δὲ
μπορῶ νὰ τὸ διαβάσω!...

(Οἱ δυὸ γυναῖκες κοιτάζουν μὲ
ἀπλίστα μάτια τὸ χαρτί, στρογγυ-
ρίζοντάς το, στὰ χεῖριά τους μὲ ἀγω-
νία).

Ρηνιώ, πάντα στὸν ὕπνο της.—
Δημητρὸ, Δημητρὸ...

(Ξημερώνει ἐντελῶς).

Μητέρα.—Ἐδῶκε καὶ ξημέρωσε
ὁ Θεὸς τὴ μέρα. Σβῶς τὴ λάμπα...
Τρέχω γὼ ἐδῶ νὰ στὸ γιὸ τῆς Σω-
τήραινας, νὰ τὸ διαβάσω...

Μανιὰ, σβύνει τὴ λάμπα.—Δὲν
μπορῶ νὰ καρτερῶ, θὰ κρεπάρω ἔρ-
χουμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντὰ... Παρ' τὸ
μποξά σου, ἔχει ἀγιάζι, προυνό-
προυνό...

Ρίχνουν κι' οἱ δυὸ τοὺς μποξάδες
τους, καὶ φεύγουν τρέχοντας σχεδόν.
Ἡ σκηνὴ μένει γιὰ λίγο ἀδειανή, πού
καὶ πού ἀκούγεται ἡ σιγαλὴ φωνὴ
τῆς Ρηνιώς πού κραεῖ τὸ Δημητρὸ.
Στρογγυρίζει ἀνήσυχη στὸ στοῦμα
της.)

Ρηνιώ, ξυπνάει, σηκώνεται, κοι-
τάει γύρω της, μὲ θολωμένα μάτια.
—Μάννα, Δημητρὸ, (δυνατώτερα)
Δημητρὸ!... Μὰ θέλω νὰ ξυπνήσω!...
μάννα καλέ! Ποῦ πήατε οὐληνοί
σας!... (Κοιτάζει πάλι γύρω της,
στὸ τέλος κάνει μὲ τὸ χέρι μιὰ χει-
ρονομία ἀδιαφορίας καὶ κάθεται
μπροστὰ στὸ τραπέζι, κατάντικρυ,
στὴν πόρτα) Ὁλοθάνης νὰ μετράω
τὶς τρίχες μου (ρίχνει τὰ μαλλιά της
μπρὸς στὰ μάτια της) Ὁλοθάνης νὰ
μετράω, ὥσπου νὰ πῶ 300 πρέπει
νὰ χουν ἐρθεῖ... Κι' ὁ Δημητρὸς μα-
ζί... (Μετράει τὶς τρίχες τῶν μαλ-
λιῶν της, πολλές τὶς ξεριζώνει ἄθε-
λά της, καὶ μπηγνὲς τὶς φωνάζει) 3, 4,
5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, 30, 40, 50!...
23, 24, 25, 32, 33, 34, (τραβάει
μιὰ τούφα μαλλιά) Νὰ δὰ πᾶς!...
Νὰ κι' ἐγὼ!... 300!... 300! Ἄ σ'
ἀρέσει!... Δημητρὸς!... Δημητρὸ,
καλέ. Ἐλα καὶ σὲ θέλω!... (ἡ πόρ-
τα ἀνοίγει διασταχτικά. Προβάλλει ὁ
Δημητρός. Ρίχνει κλεφτὲς ματιὰς γύ-
ρω του).

Δημητρός.—Ποῦναι τες;... Ἄ...
(σιγαλὰ) Ρηνιώ, Ρηνιώ, νάμαι!...

(Ἡ Ρηνιώ τὸν κοιτάζει σὰν χα-
μένη. Σηκώνεται. Ρίχνει τὰ μαλλιά
της πίσω, γιὰ νὰ βλέπῃ καλύτερα.
Ἀπλώνει τὰ χεῖριά, σὰν σὲ ὀπτασία.
Παραπατάει. Θέλει, νὰ μιλήσῃ μὰ
δὲν βγαίνει ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα της.
Μιὰ φανερὴ ἀγωνία ζωγραφίζεται
στὴ μορφὴ της. Ὁ Δημητρός τὴν
κοιτάζει κι' αὐτὸς μὲ συγκίνηση.
Νοιώθει πῶς μιὰ ἀναστάτωση γίνε-
ται στὴν ψυχὴ της καὶ στὸ νοῦ. Τὴν
πιάνει ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν κοι-
τάζει στὰ μάτια, ὄρα πολλή.)

Δημητρός, μὲ φωνὴ πού τρέμει.
—Ρηνιώ! Μίλησε μου! Τὸ θέλω...
Εἰμαι ἐνῶ, ὁ Δημητρός!...

(Ἡ Ρηνιώ πέφτει στὴν ἀγκαλιά
του καὶ κλαίει μὲ λυγμούς. Ὁ Δη-
μητρός τῆς σηκώνει τὸ κεφάλι, τῆς
σκουπίζει τὰ μάτια, κοιτάζει τὴν ἀλ-
λαγμένη ὄψη της, δακρυσμένος.)

Ρηνιώ, μὲ καινούργια καθάρια,
φωνή.—Ἡρθε, Δημητρὸ!... Δὲ μᾶς
ἄφηκες γιὰ πάντα!... ὦ νάξερεις τί
τρομάρα πέρασα, τί ζαλάδα!...

Δημητρός, μὴν πιστεύοντας ἀκό-
μα πῶς τὸ λογικὸ τῆς ἀδελφῆς του
ξαναγύρισε! Ρηνιώ! Μίλησέ μου!...
Μίλησέ μου!...

Ρηνιώ.—Εἰμαι τόσο κουρασμέ-
νη, τόσο κουρασμένη... σὰν τώρα
μόλις νὰ γεννήθηκα. Μὰ εἶναι ἀλή-
θεια, Δημητρὸ... ἦρθες; (τοῦ ψα-
χουλεύει τὰ ροῦχα, τοῦ πιάνει τὰ
μαλλιά τὸ πρόσωπο...) Εἶσαι σύ;
Πές μου, πές μου λοιπόν... Εἶσαι
σύ, ἐσύ, ὁ Δημητρός;

Δημητρός.—Μά ναι, Ρηγιώ, ναι. Μά έλα, μίλησέ μου, μίλησέ μου, Ρηγιώ...

Ρηγιώ, τρέβει το μέτωπό της, σάν για να ξαστερώση τις σκέψεις της.—Δημητρώ!... Εύπησα! Εύπησα!... Μ' άκουσ;... (Πέφτει πάλι στον ώμο του και σιγοκλαίει. Σε λίγο σηκώνει το κεφάλι. Η όψη της λάμπει, κοιτάζει δλόγυρά της). Εύπησα!... Νά, τώρα μόλις νιώθω πάλι πώς ζω... Πώς είμαι εγώ, πώς είσαι σύ... πού μάς είχες φύγει. Νά, τα πράγματά μας. Το τραπέζι μας, το κρεβάτι μας, το στρώμα, τα ρόδια, ούλα. Μά πούναι ή Μανιά, Δημητρώ, πούν' ή μητέρα; Δημητρώ! Σκέφτομαι... τὸ νιώθεις αὐτό, τὸ καταλαβαίνεις;... Σκέφτομαι... (χτυπάει τὸ μέτωπό της) κάτι ἔχει τώρα ἐδῶ πᾶ νᾶς! Νιώθω... αἰσθάνομαι... πονῶ, χαίρομαι, πόσο χαίρομαι... Δημητρώ! Δημητρώ! Ζωντάνεψα ἐγώ!...

Δημητρός, κλαίγοντας.—Μίλησέ μου, Ρηγιώ. Μίλησέ μου...

Ρηγιώ.—Ποῦ εἶμουνά τόσο καιρό; τί γίνηκε; τί γίνηκα; "Αχ, νιώθω, νιώθω καλά, εἶμουνά... Μά τώρα, τώρα, (γονατίζει, κάνει τὸ σταυ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πῶς εἶναι φαινόμενα μετὰ τὴν καινούργια μου ρούχα;

ρό της) Παναγιά μου, πού μ' ἐλέησες, σ' εὐχαριστῶ.

Δημητρός, τὴ σηκώνει, τὴν καθίζει δίπλα του στὸ κρεβάτι.—Πές μου, πές μου, Ρηγιώ. Μίλα μου. Μίλησέ μου. Μὲ νιώθεις; Τί νιώθεις;...

Ρηγιώ.—Νιώθω, νιώθω, μιὰ ξαστεράδα και μιὰ ζαλάδα ἀντάμα... Μιὰ χαρά πνιχτή σάν νᾶναι λύπη. Τόσο βαριά μου πλακώνει τὰ φυλοκαρδία μου. Νιώθω, ἄχ, ἄφρησ με. Εἶμαι τόσο κουρασμένη. Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ. Φοδᾶμαι. Εἶμαι κουρασμένη σὰ νᾶτρεχα ὥρες μέσ' στὸ δάσος. Ὅπως τὴ νύχτα στὰ ὄνειράτά μου. Εἴρεις τί ἔγλεπα ἀπόφες στὴν ὕπνο μου; "Εἴλεπα ἕνα δάσος. Κι' ἦταν νυχτιά βαθεῖα καὶ σκότεινη, καὶ σιγαλιά. Καὶ σὺ κοιμόσανε. Κι' ἐγὼ σὲ ἔκραζα «Δημητρώ, Δημητρώ...» Καὶ ἔαφνου γίνηκε φῶς, πολὺ φῶς, πάρα πολὺ φῶς... Καὶ μπρόδαλε ὁ πατέρας, πὲς φάντασμα, πὲς ζωντανός... κι' ἔσκυψε πάνω σου καὶ σοῦπε: «γύρνα σ' αὐτοὺς π' ἀγαπῶ...».

Δημητρός.—Ρηγιώ, καὶ σὺ! Πατέρα, ὦ! (ἀγκαλιάζονται δίχως νὰ μιλοῦν).

(Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνουν ἡ Μανιά μετὰ τὴ μητέρα. Δὲ βλέπουν ἀμέσως τὰ παιδιά, ἡ μητέρα κρατάει τὸ γράμμα καὶ κλαίει).

Μητέρα.—Δὲ θὰ ματάρθῃ, πιά...

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΑΣ ΔΥΠΟΥ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πρέπει νὰ διευθύνῃ τὸ νοικοκυριό, ἀλλὰ καὶ νὰ μετὰβινη κιόλας πὼς νὰ μπορῶ νὰ τὸ διευθύνω μονάχη μου ἀργότερα, ὅταν θὰ γίνω πὶο μεγάλη. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πρέπει νὰ κάθεται στὴν καλύτερη θέση στὸ τραπέζι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ. Θὰ πρέπει νὰ δίνῃ τίς διάφορες διαταγὲς στὴν ὑπηρεσία, γιὰτὶ ἐκτός πού ἐγὼ δὲν θὰ ἤξερα τί διαταγὲς νὰ τοὺς δώσω, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι δὲ θὰ με ἄκουγαν, ἔπως ἀκοῦν ἕνα μεγάλο ἄνθρωπο. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πρέπει νὰ με βοηθήσῃ νὰ διορθωθῶ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μου, κάνοντάς μου τὴν παρατήρηση ὅταν λέω κάτι πού δὲν πρέπει ἢ ὅταν κάνω κάτι ἄσχημο. Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ με βοηθήσῃ πὼς νὰ ποικιλήσω καλοὺς τρόπους καὶ πὼς νὰ φέρουμαι στὸν κόσμον γιὰ νὰ γίνω μιὰ κυρία, μιὰ σωστή κυρία σάν τὴ μίς Μάργκαρετ.

—Ποῖα εἶναι ἡ μίς Μάργκαρετ; ρώτησε ἡ κυρία Κίνσεϋ.

Μανιά.—Θὰ ματάρθῃ. Δὲν μπορεῖ. Θὰ τὸρβῃ ὁ νοῦς, θὰ μάς συλλογιστῇ.

(Ξάφνου βλέπουν τὸ Δημητρώ).

Κι' οἱ δυὸ μαζί, μετὰ μιὰ κραυγή.—Παῖδί μου Δημητρώ!

(Ἀγκαλιάζονται, φιλοῦνται. Στὴν πρώτη συγκίνηση δὲν προσέχουν τὴ Ρηγιώ.)

Μητέρα, καθὼς τὸν κρατᾷ σφιχτά, στὸ Δημητρώ.—Ματάρθες, παιδάκι μου, δὲ σὲ γνοιάζει πού θὰ θάφτῃς ἐδῶ σὰ ζωντανός; Ματάρθες; **Δημητρός,** ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας του.—Ναί, μητέρα, ἦρθα πάλι, μὰ ὅχι μοναχός μου. Κοιτάξτε!... (Πέφτει τὴ Ρηγιώ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴ δείχνει στὶς δυὸ γυναῖκες). Κοιτάξτε! Τὸ Ρηγιώ μας, ἀναστήθηκε!...

Μανιά καὶ Μητέρα, δίχως νὰ νιώθουν.—Τὸ Ρηγιώ;... τί; (Μὰ ξάφνικα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κοπέλλας νιώθουν πὼς κάτι ἄλλαξε μέσα της, τὴ σκουντοῦν ἀπ' τὸν ὦμον κι' οἱ δυὸ). "Ε;... ἔ;...

Ρηγιώ.—Ναί! (δείχνει τὸ μέτωπό της) Εἶμ' ἐγὼ! Κι' ὁ Δημητρός, νάτος, δὲ θὰ ματαφύγει, θάχῃ καὶ μένα συντροφιά!...

(Ἀγκαλιάζονται, φιλοῦνται, ἡ ἀδελφὴ πέφτει γοργά.)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Κίνσεϋ χαϊδεύοντας τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι τῆς Μπέττυ.

Ἀπὸ ὁ κύριος Μόρρις καὶ ἡ μίς Μάργκαρετ συζήτησαν ἀρκετὴ ὥρα μετὰ τὴν κυρία Κίνσεϋ, βεβαιώθηκαν μετὰ μεγάλη τους εὐχαρίστηση ὅτι ὅσα τοὺς εἶπε ἡ κυρία Σάνδερσον γιὰ τὴν συμπαθητικὴ οἰκονόμο, ἦταν ἀληθέστατα. Εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα ἄνθρωπο ἀπολύτως τίμιο καὶ σοβαρὸ καὶ ἀξιώπιστο. "Αν ἡ Μπέττυ δὲν ἔδρισκε μιὰ ἀληθινὴ γαγιά, θὰ εἶχε τουλάχιστο κοντὰ της ἕνα πρόσωπο ἀφοσιωμένο πού θὰ ἐκτελοῦσε μ' εὐσυνειδησία ὅλα τὰ καθήκοντα μιᾶς ἀληθινῆς γαγιάς, θὰ διεύθυνε τὸ νοικοκυριό, θὰ ἐπιτηροῦσε τὴ μόρφωσή της, θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν ἀνατροφή της καὶ θὰ μποροῦσε ὅπωςδὴποτε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν οἰκογένεια πού ὁ θάνατος εἶχε στερήσει τὴ μικρὴ ὄρφανή.

Ἡ κυρία Κίνσεϋ καὶ ὁ κύριος Μόρρις ἀναγινίσαν τοὺς τελευταίους ἔργους, ὅταν κάποια κίνηση ἔγινε μέσ' στὸ σαλόνι. Μιὰ κυρία πλησίασε στὸ πιάνο κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τραγουδήσῃ.

Ἡ Μπέττυ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, κι' ἀπὸ μουσικὴ δὲν καταλάβαινε τίποτε. Μολαταῦτα οἱ τρυφερὲς νότες τῆς μελωδίας συγκίνησαν ὥς τὰ κατάβαθα τὴν ἀπλοϊκὴ παιδικὴ ψυχὴ τῆς, κι' ὅταν τὸ τραγούδι τελείωσε, τὸ κοριτσάκι σήκωσε τὸ κεφάλι του μετὰ τὰ μάτια του πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

—Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί ἔπαθα, εἶπε βλέποντας τὰ μάτια τοῦ Ριχάρδου καρφωμένα ἐπάνω της μετὰ συγκοιτικὴ ἔκφραση, ὅπως τῆς φάνηκε τουλάχιστο. Δὲν εἶμαι καθόλου λυπημένη κι' ὅμως δίχως νὰ τὸ θέλω κλαίω.

Ἡ Μάργκαρετ φάνηκε ὅτι καταλάβαινε τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς Μπέττυ, γιὰτὶ τῆς χαμογέλασε τρυφερά.

—Ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος σου νὰ πολλαμπάνῃς τὴ μουσικὴ, παπαγαλάκι, εἶπε ὁ Ριχάρδος μετὰ τὸ μισοσοβαρὸ καὶ μισοαστειὸ τόνο πού ἔπαιρνε πάντοτε ὅταν μιλοῦσε στὴ Μπέττυ, τότε θὰ σὲ πᾶω αὐριο νὰ ἰδῇς μιὰ ὀπερέττα κι' ἐκεῖ θὰ μπορέσῃς πιά νὰ κλάψῃς μετὰ τὴν καρδιά σου. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη δίχως νὰ ἔχῃς πᾶν μιὰ φορὰ τουλάχιστο στὸ θέατρο. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις, μητέρα, νὰ

τὴν πάρω αὐριο μαζί μου; ρώτησε γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρία Βᾶν-Κούρτ.

—Ναί, εἶπε ἐκείνη, μὰ μετὰ τὸν ὅρο νὰ μὴν τὴν πειράζῃς.

—Καὶ τί θὰ γινόταν τὸ παπαγαλάκι, ἂν δὲν τὴν πειράζα λίγο; Τί λές, παπαγαλάκι; Σ' ἀρέσει νὰ σὲ πειράζω;

Ἡ Μπέττυ ἀπάντησε μ' ἕνα μειδίαμα πού ὁ Ριχάρδος τὸ ἐρμήνευσε σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπιθυμία του.

—Ὅποτε λοιπόν, θέλεις, ἐξακολού-

«Ὁ νέος βορσκὸς καθισμένος στὴν κορυφὴ μιᾶς ξύλινης σκάλας...»

θησε, νὰ σὲ πᾶω νὰκούσῃς μιὰ ὀπερέττα;

—Ὡ ναι, κύριε, ἔκανε ἡ Μπέττυ μ' ἕνα ἀλλοιῶτικο χαμόγελο τούτῃ τὴ φορὰ, πού φώτισε ὅλο της τὸ πρόσωπο.

Ἔτσι λοιπόν τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μπέττυ, συνοδευμένη ἀπὸ τὸν κηδεμόνα της κι' ἀπὸ τὴ Μάργκαρετ, πῆγαν σὲ ἀπογευματινὴ παράσταση νὰκούσουν μιὰ ὀπερέττα πού χαλοῦσε κόσμο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, καὶ πού ὀνομαζόταν: «Ὁ Μικᾶδης».

Ἡ Μπέττυ καταμαγεύθηκε μ' ὅλο πού, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι τῆς εἶχε πεί ὁ Ριχάρδος, πού ὅπως πάντοτε θέ-

λησε νὰστεγευθῇ μαζί της, τὸ ἔργο ἦταν ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικὸ καὶ ἡ μουσικὴ πολὺ εὐθυμῇ, κι' ἔτσι ἡ μικρὴ φιλόμουση δὲν ἐννοίωσε οὔτε ἕνα δάκρυ νὰ ὑγραίνῃ τὸ μάτι της. Διασκέδασε μ' ὅλη της τὴν καρδιά μετὰ τὰ ἀστεῖα καὶ τὰ καμώματα τῶν Γιαπωνέζων, πού ἔπαιζαν τοὺς κυρίους ρόλους, καὶ μετὰ τὰ τραγουδάκια τους.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαν τελειώσει καὶ τὰ τελευταῖα φῶνια καὶ δὲν ἔμει-

νε πιά παρὰ νὰ γυρίσουν στὸ Γκρήνμπορου. Ὅστος ὁ Ριχάρδος δὲν θέλησε νὰ φύγουν προτοῦ νὰ δείξῃ στὴν κηδεμονευμένη του μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῆς Νέας Ὑόρκης: Τὸν **Ζωολογικὸ Κήπο**, ὅπου ἡ Μπέττυ θαύμασε ἕνα πλήθος ἐξωτικὰ ζῶα καὶ θηρία πού οὔτε σὲ εἰκόνες δὲν εἶχε ἰδεῖ καλὰ-καλὰ ἴσαμε τότε. Τὸ **Μουσεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας**, ὅπου εἶδε ἕνα πλήθος βαλσχωμένα ζῶα, πουλιὰ καὶ ψάρια ἀκόμη, ὅχι μόνο ἐξωτικά ἀλλὰ καὶ ἐξαφανισμέ-

να πιά ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ **Κεντρικὸ Πάρκο**, ὅπου τὰ σιντριβάνια, οἱ καταρράκτες, οἱ κατάφυτες πρασιές, τὰ μεγαλοπρεπέστατα δένδρα τοῦ τὴν γοήτευσαν καὶ τέλος τὸ λιμάνι, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ἀσφαλέστερα λιμάνια τοῦ κόσμου, ὅπου ἔρχονται κι' ἀράζουν πλοῖα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς γῆς, φέρνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη κάθε τι πού παράγει ἡ οἰκουμένη.

Ὅστος ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια θεάματα δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὴ Μπέττυ στὴ Νέα Ὑόρκη περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες. Βιάζονταν νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ στὸ καινούργιο της τὸ σπίτι, πού κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς εἶχε παραδοθεῖ στοὺς χτίστες καὶ στοὺς μαραγκοῦς, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμο νὰ δεχθῇ τὰ ἐπιπλά μόλις ἔφθαναν. Ὁ κύριος Μόρρις, πού ἔπρεπε σὲ δυὸ μῆνες νὰ βρῖσκεται στὴν Αὐστράλια, ἀποφάσισε νὰ πᾶν νὰ περάσῃ μιὰ βδομάδα ἀκόμη στὸ Γκρήνμπορου, μαζί μετὰ τὴ «μικρὴ του πελάτισσα», θέλοντας πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του νὰ τὰ ἰδῇ ὅλα κανονισμένα καὶ τακτοποιημένα. Ἡ Μπέττυ δὲν μποροῦσε ὥστόσο νὰ μὴν αἰσθανθῇ κάποια λύπη μετὰ τὴ σκέψη ὅτι θὰ ἀποχωριζόταν τὸν καλὸ της φίλο καὶ προστάτη, μῦλο πού ἀπὸ μέσα της εὐφρανόταν πού δὲν θὰ ἔφευγε μαζί του, ὅπως τῆς εἶχε προτείνει, ἀλλὰ

θλ' έμνε σδν τόπο της και θά κατοι-
κούσε σδν δικό της σπίτι. 3πως ήταν
τόνιερδ της.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

Α διαβάσατε ίσως στίς έ-
φημερίδες πώς έγιναν ανα-
σκαφές πού έφεραν σδν
φώς την αρχαία Ακαδη-
μία. Νά μιá είδηση πού συγκινεί ό-
χι μόνο τούς Αθηναίους, όχι μόνο
τούς Έλληνες, αλλά όλο τόν πολιτι-
σμένο κόσμο. Η ανακάλυψη της αρ-
χαίας Ακαδημίας πλουτίζει την πό-
λη μας μ' έν' άκόμα παγκόσμιο προ-
σύνημα. Οί ξένοι, πού έρχονται
στας Αθήνας για νά βλέπουν την
Ακρόπολη, τόν Παρθενώνα, την
Πνύκα, τδ Διονυσιακό Θέατρο, θά έ-
πισκέπτονται σδν έξης με την ίδια
συκίνηση, με την ίδια λατρεία, τόν
ιερό κι' ένδοξο τόπο όπου μιá φορά
εδίδασκε δ Πλάτων. Μαθητής κι' ά-
πόστολος του Σωκράτη, δ φιλόσοφος
αυτός είναι καθ'αυτό δ θεμελιωτής
της φιλοσοφίας. Από τη γωνιά αυ-
τή όπου εδίδασκε τη νεολαία του και
ρόυ του, βγήκε, καθώς λέει ένας με-
γάλος ιστορικός, «φώς πού εφώτισε
τόν κόσμο».

Και τη γωνιά αυτή των Αθηνών,
σκεπασμένη τόσους αιώνες άπ' τά
χώματα πού είχαν σχηματίσει άπά-
νω της βουνά, κι' άπδ τά σπίτια πού
είχαν θεμελιωθεί σ' αυτá τά χώμα-
τα, τη βλέπουμε σήμερα νά φωτίζε-
ται και πάλι άπ' τόν άττικό ήλιο.
Είναι τά έρείπια ένδς αρχαίου Γυ-
μνασίου — γυμναστηρίου θά λέγαμε
σήμερα — όπου γυμναζόταν ή νεο-
λαία και συγχρόνως άκουγε τούς φι-
λοσόφους πού πήγαιναν νά τη βροϋν
έκει και νά τη διδάξουν. Τρία ήταν
τά μεγάλα Γυμνάσια, εκείνο τόν και-
ρό, στας Αθήνας: τδ Κυνόσαργες,
τδ Λύκειο κι' ή Ακαδημία. Τά δυδ
πρώτα έχουν ανακαλυφθεί. Τδ τρί-
το, τδ ένδοξότερο, έμενε ως προ-
χτές θαμμένο. Μόνο τη θέση του γνω-
ρίζαμε, αλλά κι' αυτή άπάνω κάτω:
«Άλλοι αρχαιολόγοι έλεγαν πώς ή-
ταν άπ' αυτό τδ μέρος του Κολωνού
— του περίφημου Κολωνού, πού τόν
άποθανάτισε δ Σοφοκλής — κι' άλλοι
άπ' τδ άλλο. Ένας αρχαιολάτρης —
όχι αρχαιολόγος — σκέφθηκε νά την
εξακριβώσει. Και οδηγούμενος άπδ
μαρτυρίες αρχαίων συγγραφέων, τδ
κατόρθωσε.

Κατά τούς συγγραφείς αυτούς, έ-

νας μέγας και ώραιος δρόμος τών
αρχαίων Αθηνών, — δρόμος «πομπι-
κός» όπου γίνονταν κι' ή λαμπαδηφο-
ρία τών Παναθηναίων, — άρχιζε άπδ
τδ Δίπυλο του Κεραμικού και τελείω-
νε στην Ακαδημία. Η αρχή αυτού
του δρόμου, σδν Δίπυλο, φαίνεται
και σήμερα. Η συνέχεια του όμως
χάνεται σκεπασμένη. Κανένας λοι-
πόν δέν ήξερε ποιά διεύθυνση άκο-
λουθούσε δ πομπικός δρόμος για νά
φθάσει ως την Ακαδημία. Τδ μόνο
γνωστό ήταν πώς άπδ τδ Δίπυλο ως
έκει, τδ μήκος του ήταν εξακόσια
στάδια. Για νά βρή λοιπόν τη θέση
πού ήθελε, δ κ. Αριστόφρων — έτσι
ονομάζεται δ πλούσιος αρχαιολάτρης,
άλλοτε μηχανικός, πού με μελέτη
και μ' έξοδα τού πραγματοποιήσε τδ
μέγало του όνειρο, — δυδ πράγματα
είχε νά κάμη: πρώτο, νά εξακριβώ-
ση τη διεύθυνση του δρόμου και δεύ-
τερο, πάνω σ' αυτή τη διεύθυνση,
νά σταθί σε άπόσταση εξακοσίων στα-
δίων άπδ τδ Δίπυλο.

Τδ πρώτο τδ πέτυχε με τη σκα-
πάνη Έσκαψε δηλαδή έδω κι' έκει,
σε διάφορα κι' απομακρυσμένα τδνα
άπδ τάλλο σημείο, και βρήκε τη συ-
νέχεια του δρόμου — πλακόστρωτο, με
τάφους δεξιά κι' αριστερά, πράγμα
πού δέν άφινε άμφιβολία, γιατί ήταν
γνωστό άπδ τούς συγγραφείς, πώς
σδν πομπικό δρόμο θαδένταν κι' επί-
σημοι Αθηναίοι. Τδ δεύτερο τδ πέ-
τυχε με την κορδέλλα. Ξέροντας πιά
τη διεύθυνση, μέτρησε την άπόσταση
άπδ τδ Δίπυλο, και στα εξακόσια
στάδια, — έκει κοντά στη συνοικία του
Αγίου Τρύφωνα — στάθηκε κι' είπε
με βεβαιότητα: «Κάπου έδω είναι ή
Ακαδημία!» Αρχισε τότε νάγοράζει
σπίτια, νά γκρεμίζει και νά σκάδη. Και
βρήκε... ακριβώς εκείνο πού ήθελε:
τά έρείπια ένδς Γυμνασίου.

Μιά σειρά άπδ στήλες πού κρατού-
σαν τδ ύπόστεγο — τις βάσεις τους, έν-
νοείται, και μερικά κιονόκρανα — μιá
μεγάλη δεξαμενή, ένα μεγάλο πλα-
κόστρωτο πλάτωμα, διάφορα θωμά-
τια κι' δλόγυρα τείχος. Δέν υπάρχει
άμφιβολία πώς είναι τδ περίφημο
Γυμνάσιο όπου εδίδασκε δ Πλάτων.
Ονομαζόταν Ακαδημία, γιατί βρι-
σκόταν δίπλα ή μέσα σδν άλσος του
Ακαδήμου, ένδς αρχαίου ήρωα. Ποίds
θά τούλεγε, αλήθεια, πώς θαδινε τδνο-
μά του σ' όλα τάνώτερα επιστημονικά,
φιλοσοφικά, λογοτεχνικά και καλλι-
τεχνικά ιδρύματα του κόσμου όλου!
Μά έτυχε, βλέπετε, σδν Γυμνάσιο
αυτό, πού άπ' τδνομά του λεγόταν
Ακαδημία, νά διδάσκη ένας Πλά-
των Κι' αυτός εδδξασε τδνομα πού
πού τδ πήραν κατόπι τόσες Σχολές.

και τόσα Σωματεία σοφών. Άλλά
σδν Γυμνάσιο της Ακαδημίας μόνο
στην αρχή εδίδασκε δ Πλάτων. Αρ-
γότερα, όταν έγύρισε άπδ τή Σικελία
πλούσιος, έκτισε μέσα σδν ίδιο άλ-
σος σπίτι και διδακτήριο δικά του.
Έκει έζησε ως τδ θάνατό του. Κι'
επειδή οί ανασκαφές εξακολουθούν,
καθόλου άπίθανο νά βρεθούν κι' αυτά
τά κτίρια του Πλάτωνος, ίσως μάλι-
στα κι' δ τάφος του.

Η τιμή της ανακάλυψης άνήκει
σδν κ. Αριστόφωνα, πού είχε την
πρωτοβουλία κι' έξόδεψε τρία ως τώ-
ρα εκατομμύρια γι' αυτές τις ανα-
σκαφές. Άλλά και στην Ακαδημία
Αθηνών, πού υιοθέτησε τδ σχέδιό
του και τού έδωσε την ήθική της
συνδρομή για νά τδ εκτελέση. Στην
αρχή, οί αρχαιολόγοι, πού είναι σή-
μερα τόσο ένθουσιασμένοι, ήταν έπι-
φυλακτικοί. Ενόμιζαν πώς χρειάζον-
ταν, όχι μόνο πολλά εκατομμύρια,
αλλά κι' έκτακτη τύχη για νά βρεθί
ή αρχαία Ακαδημία. Η τύχη όμως
είναι πάντα με τδ μέρος τών τολμη-
ρών. Και για νάχη μεγάλη τόλμη, δ
κ. Αριστόφρων είχε και μεγάλη τύ-
χη. Τδνομά του δέθηκε για πάντα
με την ιστορία και με τη δόξα τών
Αθηνών: είναι δ άνθρωπος πού βρή-
κε την Ακαδημία του Πλάτωνος και
πρόσθεσε στην κλεινή πόλη έν' ά-
κόμα προσκύημα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ο ψαράς αυτός φωνάζει τη γυναί-
κα του νά τού φέρη φαί. Τη βλέπετε
πουθενά;

Μαγνήτης

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Χ Α Ρ Α

Ω, θλίψη μου, άπόψε μη μου ψάλλης
Τραγούδια... κοίταξε! χαρά Θεού
[θλίβερά
[στην πλάση
Μην κλάψης για ροδόνειρα και πρό-
[σωπα νεκρά,
Γι' άβρξες έλπίδες πού ή ψυχή για πάν-
[τα έχει χάσει.

Κοίταξε τί φωτοχαρά... Χαμόγελα
[στά ούράνια!
Κοίτα άπέραντους γιαλούς, πόντους
[γαληνεμένους,
Δέντρα, κροσσάτες φυλλοσιές, κάμπους
[πρασινισμένους,
Άνθούς, κρίνους, χρυσάνθεμα, παν-
[σέδες και γεράνια.

Κοίτα τ' άηδόνια τά τρελλά παιδρά
[νά λέν τραγούδια
Παιδάκια ροδομάγουλα νά τρέχουν
[στά λειβάδια,
Πολύχρωμα, άφρόντιστα πετάνε πε-
[ταλούδια,
Τη βοσκοπούλα δλόχαρη νά βόσκη τά
[χοπάδια.

Η θλίψη έδω δέ στέκεται... Χαμο-
[γελά ή καρδιά μου,
Με πλημμυρίζει άπέραντη χαρά πούν'
[έξασμένη
Μακρυνά τδ κλάμμα... Σήμερα, βασί-
[λισσα, κυρά μου
Είν' ή Χαρά... Την έφερες, δ άνοιξη
[άνθισμένη!
Ραγισμένη Λύρα

✽✽

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Καρουσάδες. Είναι τδ βορεινότερο
χωριό της μαγεμένης Κέρκυρας τ' ό-
νομα τδ πήρε άπ' την παλιά Βενετσιά-
νικη άρχοντική οικογένεια πού προ-
τόρθε κι' έχτισε τδ δυνατό της Σαγρά-
δο σδν μέρος αυτό.

Τά μικρά κατάσπρα σπιτάκια με τά
χαρούμενα άνθισπαρμένα περβόλια, τη
χαμηλή ξωκέλα και τη σκιερή κλημα-
ταριά τους, είναι στην άράδα άπδ τη
μιά και την άλλη μεριά τού μοναδικού
δρόμου τού χωριού. Πίσω άπ' αυτά
στέκονται ντροπαλά με τούς παλιούς
τοίχους ξεθωρούς άπ' τδ συχνό χτύπη-
μα του χειμωνιάτικου νερού της βρο-
χής, τά μικρά, κακοφτιασμένα, σκοτει-
νά κι' άταβάνωτα σπιτάκια τών φτω-
χών τού μικρού μου χωριού. Αυτά ού-
τε περβόλια, ούτε ξωκέλες, ούτε κλη-
ματαριές έχουν, μονάχα στους ξεθω-
ριασμένους τοίχους και στα μαυρισμέ-
να πολυκαιρνά κεραμίδια έχει ξεφυ-
τρώσει άφθονο καταπράσινο γρασιδί.
Όσο για τά έσωτερικά τους σκολιδια
είναι τόσο φτωχά... μα και τόσο γρα-
φικά... Σε κάποια σκοτεινιασμένη γω-
νία είναι άκουμπισμένη ή όμορφοπελε-
κημένη κασέλα, άλλοι τά έβλιννα τρι-
οτέλια τού κρεβατιού και σε κάποια
άλλη γωνιά ή γωνήστρα όπου κεί-
νται πάντα ένα χοντρό έλιόφυλο για νά πι-
ρωθή δ γέρος κι' ή γριά πού κάθουν-
ται άντίκρυ, λέγοντας νοσταλγικά τά
περασμένα, άγύριστα, όμορφα χρόνια
τους, περιμένοντας τώρα κι' οί δυδ
μοιρολατρικά τδ θάνατο.

Σδν έμπα του χωριού στέκεται σά
φύλακας δ καταπράσινος λόφος Μορο-
βίγλη με χτισμένο στη κορφή τδ ξωκ-
κλήσι της Βλαχαιρένας. Από κει βλέ-
πει κανείς όλη τη μαγεμένη φύση πού
δείχνει όλα της τά κάλλη σδν νη-
σί της Βασιλοπούλας Ναυσικάς. Τδ μά-
τι σου χάνεται, σδν βοριά, στίς άπέ-
ραντες θάλασσες πού τελειώνουν σε
κάποιες άγνωστες απαλόγραμμες άμου-
διές της πατρίδας τού θείου Δάντε.
Στη μέση της άχνόπλαστης αυτής θά-
λασσας είναι ξεφυτρωμένος ένας πα-
ρόξενος βράχος πού έχει τδ σχήμα κα-
ραβιού! Ο πανάρχαιος όμορφος θρύ-
λος λέει πώς όταν έδω και χιλιάδες πί-
σω χρόνια, δ πολύπαθος Όδυσσέας,
φευγώντας άπ' τις ξωτικές σπηλιές της
Νεράϊδας Καλυψούς, φτάνει καταδιωγ-
μένος άπδ την όργη τού Ποσειδώννα
σδν φιλόξενο νησί τού Αλκινόου, εκεί
βρίσκει καταφύγιο σδν λαμπερά του
ανάκτορα και μένει μέχρι πού ήρθε ή
ώρα νά ξαναγυρίσει σδν κυματόδαρο
μικρό άγαπημένο του νησάκι. Ο Πο-
σειδώννας γι' αυτό θυμωσε, κι' όταν οί
έξασμένοι Φαίakes γυρονόσαν, πέ-
τρωσε αυτούς και τδ καράβι τους πριν
άκόμα άγναντέψουν τούς πρασινισμέ-
νους λόφους τού νησιού τους.

Για μέ στιγμή άφίνεις τά μαγνάδια
της φαντασίας σου νά πετάξουν σ' αυ-
τή την όμορφη παραμυθένια σκηνή.
Αλήθεια πόσο όμορφοι θρύλοι είναι
άπλωμένοι σ' άγαπημένο μου νησί.
Δεξιότερα φαίνονται οί χιονισμένες
βουνοκορφές της Αλβανίας άγκαλια-
σμένες με τά δοξασμένα κορφοβούνια
της Ηπείρου, κι' οί δαντελωτές άκρο-
γιαλιές της Ρόδα τού Σιδαριού και
της παλιγιδιάρας Αστρακερής πού εί-
ναι άπλωμένη στίς δυτικές θάλασσες
του νησιού. Σ' αυτές τις θάλασσες την
ώρα τού δειλινού δ ήλιος κουρασμέ-
νος άπδ τδ λαμπερό του δρόμο, δλό-
χρυσος και φλογισμένος γέρνει αγά-
λι-αγάλι και μεγαλόπρεπα σδν άφρό
και σδν γελαστό κύμα, σκορπίζοντας
σ' όλη τη γύρω καταπράσινη φύση
στερνές χρυσές ματιές...

Η ώρα αυτή τού δειλινού είναι ή
όμορφότερη. Οί γυναίκες γυρνούν κου-
ρασμένες στίς κατοικίες τους κου-
βαλόντας σδν κεφάλι τους τδ γιομάρι
άπδ τά ξερά έλιόφυλα και γνέθοντας
με τη ρόκα τους τδ μαλλί πού ή αυτό
θά κάμουν τά προικιά της πρώτης της
καλόμοιρης. Οί κοπέλλες πού έχουν
γυρίσει πιο πρώτα, περνάνε τώρα άπδ
τδ δρόμο με τις έσπτες άγάποδα σδν
κεφάλι για νά φέρουν κρύο νερό άπδ
τη σιμότερη βρύση της Ζυγοτής. Έ-
νώ άπδ τδ καμπυλωτό δρόμο τού Σταύ-
ρου άκούγεται τδ μακρινό τραγούδι κά-
ποιου ξένου μπουλουμιστ' πού με τδ
μουλουκάρη του μπροστά τραβούν
βιαστικά και χαρούμενα για τδ άλαρ-
γινό χωριό τους.

Κουρσάδες

✽✽

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Ολόλευκα αϊθέρια συννεφάκια, άρ-
γοτάξιδα καρφάρια, πού κυλάτε χαδιά-
ρικά στην άγκαλιά τ' ουρανού, πρώτε
και μένα δίπλα σας, νά γνωρίσω τούς

ξωτικούς και μακρινούς κόσμους σας,
τις όνειρεμένες κι' άπόκοσμες χώρες.
Ασημένιο βελούδινο φεγγάρι, κάνε
με, μιá χλωμή άχτίνα σου, για ν' άση-
μώνα τά σκοτεινά βράδια τις κορφές
τών πεύκων και την ασημένια επιφά-
νεια της λιμνούλας...

Ολόαγνα άνθάκια τών άγρών, πού
χαϊδεύστε άπ' τδ μυρωμένο άγεράκι
και λούζεσθε άπ' τδ χρυσαφένιο φώς
του ήλιου πάρε με δίπλα σας, κάνον-
τάς με ένα πρώινο κοτσανάκι σας, για
νά νοιώθω κάθε πρωί τδ γλυκό τιτί-
βισμα τών πουλιών, νά αισθανθώ τις
δροστικές στάλες της πρωϊνής δροσιάς.

Ολόδροσα χλωμά νερολούλουδα πά-
ρε με γι' άδελφάκι σας, νά νανουρι-
ζομαι κι' έγώ μαζί σας άπ' τδ τρα-
γουδιστό ποταμάκι, κι' άπ' τδ θρόι-
σμα πού κάνουν γύρω του οί καλαμιές.

Γλυκειά λεύκα, κάνε με, ένα φύλλο
σου, για νά παίξω τρελλά με τ' άλλα
σου φύλλα σε κάθε φύσημα τού βοριά.

Γαλανή μικρή λιμνούλα, πάρε με δι-
πλα στην όχθη σου, κάμνοννάς με έ-
να χορτο σου, για νά καθρεπτίζομαι
στά χρυσταλλένια σου νερά...

Έλάτε νά με πάρετε, γιατί είναι
τόσο πιδ όμορφη ή δική σας ή ζωή μέ-
σα στη φύση.

Κερκυραϊκό Διαβολάκι

✽✽

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Πέρασαν πολλά, πάρα πολλά χρό-
νια, άπδ τόν καιρό πού ζούσε ένας
τραγουδιστής περιφημός...

Γυρίζοντας άπδ πόλη σε πόλη έφτα-
σε μιá μέρα, μιá άνοιξιάνικη μέρα, στη
μεγαλύτερη της χώρας πόλη, πού τόν
καιρό εκείνο γίνονταν περιλαμπρές
γιορτές. Τραγούδισσε μπροστά σδν βα-
σιλιά, στη βασίλισσα και σ' όλη την
Αυλή, με τη συνοδεία της γλυκόηχης
κιθάρας του.

Μά κανένας δέν τόν πρόσεχε· άλλοι
σκέφτονταν δικές τους υποθέσεις και
άλλοι τις υποθέσεις του κράτους. Όταν
δ τραγουδιστής τελείωσε, όλοι τόν χει-
ροκρότησαν ζωηρά σαν νά τόν είχαν
προσέξει. Μετά δ βασιλιάς τούδωσε με
τδ ίδιο του χέρι ένα χρυσό ποτήρι μέ-
σα σ' ένα πολύτιμο κουτί. Ο τραγου-
διστής τδ πήρε κι' άφοι ύποκλήθηκε
βαθεία πολλές φορές, κρέμασε την κι-
θάρα σδν ώμο του κι' έφυγε. Σε λί-
γη ώρα είχε περάσει την πύλη της πό-
λης και τότε πιά άκουγε νάχουνται
άπδ πίσω του οί μουσικές κι' δ θόρυ-
βος σά μιá άλλόκοτη βοή, ως πού έ-
παψε κι' αυτή, και σε λίγο σκεπτικός
και λυπημένος προχώροσε μόνος του
στούς δρόμους και στα μονοπάτια...

Νύχτωσε· δ τραγουδιστής σταμάτη-
σε κάτω άπ' έναν μικρό πύργο στην ά-
κρη μιás λίμνης. Έκει έξαπλωμένος, έ-
νώ έβλεπε τη σελήνη και τά μεγάλα
δέντρα νά καθρεπτίζονται στα ήσυχα
νερά της, άκουσε μιá παιδική φωνή νά
του φωνάξη ψηλά άπ' τόν πύργο:

— Τραγουδιστή, καλέ μου τραγου-
διστή, πές μου σε παρακαλώ ένα μι-
κρό τραγούδι! Είμαι έδω μόνος μου
μακριά άπ' τούς δικούς μου κι' έχω τη
καρδιά μου βαρειά άπδ τή λύπη.

— Κι' έγώ είμαι λυπημένος, παιδί,
όμορφο παιδί με τά ξανθά μαλλιά.
Μά άφοι μου τδ ζητάς τόσο παρακα-
λεστικά θά σου πω τδ καλύτερο πού
ξέρω.

Κάθησε σ' ένα βράχο αντίκρυ στὸν πύργο, ἔσφιξε τὶς χορδὲς τῆς κιθάρας του κι' ἄρχισε τὸ τραγούδι του. Ἐμοιαζε μὲ μιὰ μελωδία ὑπερκόσμου ποὺ ἀντηχοῦσε μακριὰ, στὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Ποτὲ δὲ βρῆκε τὴ φωνή του τόσο ἑσάστερη καὶ δυνατή. Ποτὲ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κιθάρα του νότες τόσο γλυκὲς. Ὅταν τελείωσε τὸ τραγούδι του, εἶπε ἕνα ἄλλο πῶς καλὸ, κι' ὕστερα, ἕνα ἄλλο καλύτερο ἀκόμη.

Τὸ παιδί ἀκούγε ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο τοῦ πύργου, ἀκίνητο, μαγεμένο, γελώντας καὶ κλαίγοντας μαζί.

— ὦ, καλὲ μου τραγουδιστή, φώναξε. Χίλιες φορές σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ δώσατε. Ἄν εἶχα ἐν' ἄστρο τ' οὐρανοῦ, θὰ σοῦ τῷδινα. Δέξου τουλάχιστο γιὰ ἐνθύμηση αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο ἀπ' τοῦ παραθυριοῦ μου τὴν τριανταφυλλιά.

Ὁ τραγουδιστὴς πῆρε τὸ τριαντάφυλλο καὶ ἔστειλε στὸ παιδί ἕνα φιλὶ μὲ τὸ χέρι. Ὑστερα ἀνοίξε τὸ θανυμάσιο κουτί τοῦ βασιλιά, ἔβγαλε τὸ ποτήρι, τὸ πέταξε μακριὰ στὴ λίμνη, ἔβγαλε στὴ θέση του τὸ τριαντάφυλλο, κι' ὕστερα ἔφυγε!

Γρεναδιέρους

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΟΚΑ ΤΗΣ

Λαχανιασμένη ἀπ' τὸ τρέξιμο, ἡ Λενιώ ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, κι' ἀνασαίνοντας γρήγορα εἶπε μὲ κομμένες φράσεις:

— Μάννα... τὸ βαπόρι... ἔρχεται! τὸ εἶδα...

Ἡ Λενιώ, δώδεκα χρονῶν κορίτσι, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἀπ' τὸ χωριὸ κι' ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀντικρυνῶ λόφου, περιμένοντας νὰ δῇ τὸ βαπόρι ποὺ ἄφρονε τὸν ἀδελφὸ τῆς.

Ὁ καϊμένος ὁ ἀδελφούλης! Τέσσερα χρόνια στὴ μαύρη ξενιτιά. Καὶ τώρα τοὺς τηλεγράφησε πὼς θά'ρχόταν. Τί χαρὰ γιὰ τὴ μάννα καὶ τὴν ἀδελφή! Θὰ ξανάβλεπαν ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια τὸν Ἀλέκο τους.

Μόλις λοιπὸν εἶδε τὸ βαπόρι, ἡ Λενιώ ἔτρεξε μ' ὅση δύναμη εἶχαν τὰ πόδια τῆς, γιὰ νὰ τὸ πῇ στὴ μαννούλα τῆς, νὰ τρέξουν κάτω στὸ λιμάνι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Τῆς μάννας τὰ πόδια τρέμανε· ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ συγκίνηση.

Ἀρπάζε τὸ σάλι τῆς καὶ ξεκίνησε μαζί μὲ τὴν κόρη τῆς.

Τὸ λιμάνι ἦταν μισὴ ὥρα μακριὰ. Κι' ἔτσι μάννα καὶ κόρη μὲ τὴ λαχτάρα στὴν καρδιά τρέχανε, τρέχανε ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ προφτάσουν τὸ βαπόρι πρὶν ἀράξει.

Τὰ πόδια τῆς μάννας χτυποῦσαν στὶς πέτρες, πληγνόντανε σ' ἀγκάθια, πονοῦσαν ἀπὸ κούραση. Μὰ δὲν ἔνοιωθε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, γιατί εἶχε στὸ νοῦ τῆς τὸ γιόκα τῆς, τὸν Ἀλεκάνη τῆς.

Καθὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸ λιμάνι, ἡ καρδιά τῆς χάριξε.

— Λενιώ μου, φώναξε, τὸ βαπόρι τώρα μόλις φωντάρει· προφτάσαμε.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτά ὁ γιόκας τῆς ἔβγαине ἀπ' τὴ βάρκα κι' ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἡ μάννα, ξεχνώντας καὶ πόνους καὶ κούραση καὶ ὅλα, ἄφρισε νὰ κυλήσουν ἀφθονα τὰ δάκρυα τῆς ἐπάνω στὸ ριτιδωμένο τῆς πρόσωπο.

Ἦταν δάκρυα μιᾶς ὑπερτατῆς χαρᾶς ποὺ αἰσθάνεται μόνο μιὰ μόννα δταν ἀγκαλιάσῃ τὸ γιόκα τῆς ἔπειτ' ἀπὸ χρόνων ἀπουσία.

Δήμιος Ἀνθός

ΑΠ' ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Ἐνα πρωτὶ, ἐνῶ ἔμπαινα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου μας, βλέπω τὴ Νίτσα — μιὰ συμπαθήτριά μου — νὰ τρέχει κοντὰ μου καὶ πρὶν νὰ μὲ καλημερίσῃ, μοῦ λέει, κομικοτραγικά:

— Τάμαθες;... ὁ ἐπιθεωρητὴς... θὰ ἔλθῃ σήμερα στὰ Μαθηματικά! Ναι, στὴν τάξη μας.

— Ἀλήθεια; τὴ ρωτῶ ξαφνιασμένη, κι' εἰμαι σήμερα ἀδύναστη! Σὺ ξέρεις: — Τί; νὰ ξέρω; Ναι! Διὰβαζε χτές ὡς στὶς δώδεκα κι' ἔμαθα κάτι ἀπὸ τὰ θεωρήματα. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; Ἀπὸ ἀσκήσεις κοινοῦται...

Ἐνα σοῦριμο ἀπὸ συμπαθήτρες μᾶς περικυκλῶνουν καὶ μὲ ρωτοῦν ἂν ξέρω μαθηματικά. Ἐγὼ κουνῶ σὲν καθεμιὰ τοὺς ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου, σὺν νὰ τοὺς ἔλεγα ὅτι δὲν ξέρω καθόλου.

Ἀρχισε τότε ἡ καθὲ μιὰ: — Μέρα ποὺ τὴν πέτυχε κι' αὐτὸς! θὰ ἐνθουσιαστῇ, ἔλεγε ἡ Κ... — Εἶδες ἀναποδιές; συμπληρῶνει ἡ Μ...

Κι' ἡ Νίτσα θυμωμένη:

— Σὺ δὲ μὴ φτάνανε τόσα θεωρήματα, μᾶς ἔβαλε κι' ἀσκήσεις!...

Ἡ Λ... μόνον ἤξερε, καὶ δυὸ ἄλλες, καὶ μερικὲς ποὺ δὲν ἀπελπίστηκαν ἀκόμη, τίς παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς μάθουν τουλάχιστο τὰ θεωρήματα.

Τὸ κουνῶνι όμως δὲν ἄρχισε νὰ κτυπήσῃ κι' ὅλες βρεθήκαμε στὴ μεγάλη τάξη μας, καθισμένες στὰ θρανία. Ὅλες μπαινάμε μὲ σκυφτὸ κεφάλι καὶ μὲ ἡσυχία μεγάλη — πρᾶγμα ὃχι συνηθισμένο γιὰ μᾶς.

Τώρα περιμέναμε νὰ δοῦμε ποιά ἀπ' ὅλες θὰ σηκώσῃ.

Νά! ὁ καθηγητὴς προχωρεῖ μὲ τὸν ἐπιθεωρητή, καὶ τοῦ δίνει τὴ θέα του στὴν ἑδρα.

Ἐμεῖς σκύψαμε τὰ κεφάλια μας κάτω, χωρὶς νὰ ψιθυρίζουμε καθόλου.

Ὁ καθηγητὴς μας διαβάει τὸν κατάλογο, κι' ὕστερα... ἡ κρίσιμη στιγμή ἔφτασε!

— Λέλα! φωνάζει ὁ καθηγητὴς. Βγαίνει ἐκεῖνη καὶ λέει τὰ δυὸ θεωρήματα, σὲ λίγο τελειώνει, κάθεται.

Ἐπειτα ὁ κύριος Χ., ὁ καθηγητὴς μᾶς, φωνάζει τὰ ὀνόματα τῶν δυὸ ἄλλων, ποὺ ξέρανε.

Εἶπαν αὐτὲς ὥραϊα καὶ κάθησαν, εὐτυχῶς δὲν τάχαμε καμμιὰ.

Τώρα!;

Ὁ κύριος Χ. διαβάει ἀπ' τὸν κατάλογο τ' ὄνομα τῆς Νίτσας.

Αὐτὴ τότε σηκώθηκε, κοκκίνησε καὶ λέει στὸν καθηγητὴ, ρίχνοντας λοξὲς ματιές στὸν ἐπιθεωρητή.

— Κύριε καθηγητά, δὲ διάβασα σήμερα.

— Καλά! καλά!... τῆς λέει ὁ καθηγητὴς μᾶς, κοιτάζοντάς τὴν ἀγρια.

Δυνατὴ τρεμούλα μᾶς ἔπιασε. Ἡ μιὰ κοίταζε τὴν ἄλλη.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τότε σκύβει στὸν καθηγητὴ μᾶς καὶ τοῦ ψιθυρίζει κάτι.

Ὁ κύριος Χ. τότε σηκώνεται, διευ-

θύνεται στὸν πίνακα κι' ἀρχίζει τὴν παράδοση.

Ἀχ! μιὰ πλάκα ἔφυγε ἀπ' τὴν καρδιά μᾶς, ὅλες τώρα ρίχναμε ματιές εὐγνωμοσύνης στὸν ἐπιθεωρητή. Ὅλες ψηλά τὰ κεφάλια!

Μόνο ἡ Νίτσα ἡ καϊμένη σιγὸν κλαίγε σκυμμένη στὸ θρανίον τῆς.

Ἀλήθεια! πόσο τὴ λυπόμαστε ὅλες! Τύχη ὅμως ποὺ τὴν εἶχε! Ἀπ' ὅλες, ὅλες τίς μαθήτρες, νὰ βγάλλῃ αὐτή!

Σὲ λίγο, τὸ κουνῶνι ἀναγκάζει τὸν κύριο Χ. νὰ διακόψῃ τὴν παράδοσή του.

Βγαίνει πρώτα αὐτὸς μὲ τὸν ξένο μας, κι' ὕστερα ὅλες ἑμεῖς μὲ φασαρία, φωνές, γέλια!

Τί εὐχαριστημένες ποὺ εἴμαστε ὅλες! Πόσο ἀλλοιωτικές ἀπὸ πρὶν. Πὼς μπήκαμε καὶ πὼς βγαίναμε τώρα!...

Δεβάντα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Δὲ θυμᾶμαι καλά, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πέρσου, εἶχαμε μιὰ ὑπηρετρία πολὺ λιχουδα, τὴν Πετρούλα. Ὅ, τι γλυκὸ κι' ἂν κάναμε, τὸ βρῖσκαμε πάντοτε μισοφαγωμένο.

Μιὰ μέρα τὴν πῆρε ἡ μαμιά μου κατὰ μέρος καὶ τῆς λέει:

— Νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, Πετρούλα, ἔφαγες καθόλου γλυκό;

Ἐκεῖνη ἄρχισε τότε τοὺς ὀρκους πὼς δὲν εἶχε φάει καθόλου, καὶ πὼς οὔτε κἂν τὸ εἶχε δεῖ. Ἀλλὰ μὲ τὰ πολλὰ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς εἶχε φάει. Τότε τῆς λέει ἡ μαμιά μου πὼς δὲν κάνει νὰ κλέβῃ γλυκὸ καὶ προπαντὸς νὰ μὴ λείει ψέμματα.

Μετὰ κάμπουςες μέρες ποὺ εἶχαμε κάνει γλυκὸ, ἔφαγε πάλι. Ὅταν τὴ ρώτησε ἡ μαμιά μου ἂν εἶχε φάει, τῆς εἶπε πὼς ἔφαγε.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶχα πει ἐγὼ νὰ μὴν τρώς; ἔμεῖς σοῦ δίνουμε ὅταν μᾶς ζητᾶς, τῆς εἶπε ἡ μαμιά μου.

Κι' ἐκεῖνη κλαίγοντας:

— Μὰ τί ἄνθρωποι εἰστε σεῖς; δὲν μπορῶ νὰ σοῦ καταλάβω. Ὅταν τρώγῃς τὸ γλυκὸ καὶ λέω ψέμματα, μὲ μαλώνετε, καὶ ὅταν τὸ τρώγῃς καὶ λέω ἀλήθεια, πάλι μὲ μαλώνετε! τί νὰ κάνω;

Ζίλδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς στὸ Σαρδανάπαλο:

— Τὴ νύχτα εἶχαμε σωστὸ κατακλυσμὸ! Βροχή, ἄερα, μουμπουνιτά.

Κι' ὁ Σαρδανάπαλος θυμωμένος:

— Καὶ δὲ μὲ ξύπναγες, καϊμένε! Σέρεις πὼς ὅταν μουμπουνίζει, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ!

Κυρὰ Φροσύνη

— Κύρ-δάσκαλε, λέει ὁ Σπύρος, ξέχασα σπῆν τὴν πέννα μου.

— Νά, ἀφρονέμενε, πάρε τὸ στυλό-γράφον μου, ἂν ἀντὶ ὁ δάσκαλος. Σέρεις όμως νὰ τὸν μεταχειριστῇς;

— Πὼς ὃχι, κύριε; Τέσσερις μοῦ ἔχουν χαρίσει ἴσαμε τώρα.

— Καὶ τί τοὺς ἔκανες;

— Τοὺς ἔσπασα ὅλους!

Δανάη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 25 Μαΐου 1933

ΜΕ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει ἡ Ἀ' ἔξαμηνία τοῦ 1933. Γιατί, καθὼς ἔφρασε ὁλοι, ὁ χρόνος μου ἀρχίζει τὸ Δεκέμβριον. Ὅσοι λοιπὸν εἰστε γραμμένοι γιὰ ἔξῃ μῆνες ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1932, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σήμερα λήγει ἡ συνδρομὴ σας καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀνανεώσετε. Τὸ ἴδιο ὁσοι εἰστε γιὰ τρεῖς μῆνες ἀπὸ 1ης Μαρτίου. Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ ἀναβάλλετε. Σὰς εἶπα κι' ἄλλοτε, ὅτι οἱς δυσκολίες περιστάσεις ποὺ περνοῦμε, πρέπει νὰνανεώσετε ἀμέσως γιὰ νὰ μ' ἐνκολλήσετε.

Μὲ ρωτᾶς, Μεγάλο Μυαλό, ἂν ἔστωι τὰ φυλλάδια στὴν καινούργια μου συνδρομή. Ὅχι, γιατί οὔτε τὴ συνδρομὴ τῆς ἑλᾶδα, οὔτε τὴ διευθύνσῃ τῆς ξέρω. Ὁ νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχομὸν φυλλάδιο.

Πολὺ σωστὰ μάντεψες, Κρητικοπούλα: ὁ κ. Ἐσνοπούλος δὲν παραστάθηκε στὸ γύρισμα τοῦ «Κακοῦ Δρόμου», ἀλλέως πολλὰ πράγματα θὰ ἔλειπαν, καὶ πολλὰ ἄλλα θὰ ὑπῆρχαν, ὥστε νὰ φαίνεται καλὰ κι' ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου ποῦ, ὅπως τὸ ἔκαναν ἐν ἀπουσίᾳ του, καὶ μὲ τοὺς διαλόγους ποὺ ἔδωκαν μόνον τοὺς δὲν φαίνεται καὶ παρεξηγεῖται πολὺ. Τὸ κομμάτι σου δημοσιεύθηκε γιατί ἄξιζε. Ποτὲ δὲν θὰ δημοσιεύω ἐν' ἀνάγκῃ κομμάτι καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἔλεγα «τί γὰρ»; ὦ, θὰ ἔχανα πολὺ ἂν χαρίζομαι, γιατί τὰ παιδιὰ μου δὲν θὰ μοῦ εἶχαν τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔχουν τώρα. Οὔτε μὲ μέλει ἂν θὰ δυσχερετώσῃ μὲ μιὰ ἀπόρριψη. Καλὰ θὰ νὰ γὰρ ἕνα παιδί — ποῦ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἀνόητο γιὰ νὰ δυσχερετωθῇ — παρὰ νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ποῦ θὰ ἔκανε νὰ δυσχερετωθῇ ὅλα. Δὲν εἶναι βέβαια ἀριστουργήματα ὅλα ὅσα δημοσιεύω στὴ Σελίδα (καὶ ποῦ νὰ τὰ βρῶ;) οὔτε μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν κρίνονται καποτε καὶ μ' ἐπαινεῖται γιὰ ἐνθάρρυνση. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο.

Μαντὼ Μαυρογένους, γιὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα δὲν κρατῶ λογαριασμὸ. Λαβαίνω τόσα πολλά! Βάζω λοιπὸν ὅλα τὰ καλὰ μαζί καὶ τραβῶ στὴν τύχη ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ κάθε φυλλάδιο. Ἀλήθεια, ἔσθεις ὡς τώρα 25 ψευδώνυμα; Καὶ πὼς τὰ ἔμαθες τόσα;

Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ ὁ νέος μου φίλος. Ἐχεις δικιο γιὰ τὸ Γρίφο τοῦ 19ου φυλλαδίου. Εἶναι ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ἀκρογιάλι καὶ ἀπὸ σύγχυση ἔγραψα Διαβολάκι. «Σχολαστικὸς» εἶν' ἐκεῖνος ποὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτα πέρα πάνω ἀπὸ τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικόν. Ἡ μαθαίνει μνηχανικά κι' ἀποστηθίζει τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου, ἡ μιλάει μὲ τὴ γλῶσσα τῶν βιβλίων (ἐλληνικοῦρες κτλ.). Φυσικά, ἔνας τέτοιος εἶναι πάντα κουτὸς, στενοκέφαλος, κι' ἔτσι τὸ «σχολαστικὸς» τὸ μεταχειρίζομαστε καὶ μ' αὐτὴ τὴ σημασία.

Σὲ συγχαίρω, Μορτάκι, γιὰ τοὺς καλὸς αὐτοὺς βαθμοὺς — γιὰ τὸ 10 προπάντων στὰ Μαθηματικά, ποὺ δὲν εἶναι τόσο συνηθισμένο — καὶ εὐχομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ σὸ τέλος. Ναι, εὐχαρίστως νὰρθῇτε μὲ τὴ Σκανδαλιέρα στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰνεβῆτε νὰ γνωρίσετε καὶ τὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ πρῶτα-πρῶτα τὸν ἔπιστολῃ του διαβάξετε. Πολὺ καλὴ ἡ ὀρθογραφία κι' ἡ στέγη τοῦ γραμματός σου.

Κι' ἐγὼ ἀπορροῦα, Ροδούφουλα, πὼς δὲν

μοῦ ξανάγραψες ἀπὸ τότε. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν ἐξαίτιας τῶν μαθημάτων, δὲν πειράζει. Δὲν τῶσερα πὼς ἐκεῖ λᾶτε ρούφουλα τὸν ἀνεμωροβόλο. Ἀπὸ τώρα λυπάσαι ποῦ τὸν ἄλλο χρόνον τελειώνεις πιά τὸ σχολεῖο; Ἐχεις καιρὸ...

Ναι, Δήμιε Ἀνθέ, στὰ κομμάτια σου νὰ βάζεις «γενικὸς ἀδωνία ἀριθμὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐγίνες συνδρομητὴς κι' ἀρχισες νὰ στέλνεις κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα». Γιατί ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς εἶναι τώρα ἀπεριόριστος, δὲν χρειάζεται νὰρχίζῃ κανεὶς νὰ ἀριθμῇσῃ καθε τριμηνία τὴ ἔξαμηνία ἡ καὶ χρονία. Νὰ ἐξακολουθήσῃς λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 6 ποὺ ἔχει τὸ σημεῖόν σου κομμάτι.

Τὸ Δοξασμένο Τριπολιτιστόν ἦταν ἄρρωστο αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ, μὴ ἔχοντας τί καλύτερο νὰ κάμῃ, πῆρε τὸν τόμο μου τοῦ 1932 κι' ἔκαμε μιὰ Στατιστικὴ τῆς Σ. Σ. Σ. Βρῆκε λοιπὸν ὅτι δημοσιεύθηκαν 259 κομμάτια, 99 ἀπὸ Διαπλαστούλα καὶ 160 ἀπὸ Διαπλασοπούλες. Ἐπειδὴ ὅμως πολλὸν δημοσιεύθηκαν πολλὰ κομμάτια, οἱ συνεργάται εἶναι μόνον 151, ἦτοι 56 Διαπλαστούλα καὶ 95 Διαπλασοπούλες. Τὸν ἀγορίων, τὰ περισσότερα κομμάτια εἶναι τῆς Περιπλοκάδος (9), τοῦ Δυσόχαρτου (6) καὶ τοῦ Οὐρανίου Τόξου (5). Καὶ τὸν κοριτσιῶν, τὰ περισσότερα εἶναι τῆς Κυρὰς τῆς Θάλασσας καὶ τῆς Φιλομήλας (ἀπὸ 6 τῆς καθεμιᾶς) καὶ κατὰ ἐρηχοντὰ ἡ Ἀνθισμένη Δεμονία (5) ἡ Δελούδα (5), ἡ Δανάη (4) καὶ ἡ Παγασαία (4).

Αἶλ, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν ὥραία αὐτὴ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς στὴν Ὀλυμπία. Φαντάζομαι πόσο πῶς καλὰ θὰ περνούσατε, ἂν δὲν ἔδραξε ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸν ἔρμῃ ὅμως ἐν εἰδατε, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο. Εἶναι τὸ πῶς θαυμαστὸ ἔργο ἀρχαίας τέχνης ποὺ ἐσώθηκε, κι' ὅπως σὲ σένα, τὴν ἴδια ἐντύπωση κάνει σ' ὅλους ἡ τελειότης του κι' ἡ ζωντανότης. — Χαίρω ποὺ ἔλαβες γράμμα ἀπὸ τὴ Μπόε. Νὰ ποῦ ἄρχισαν νὰ σοῦ γράφουν. Τώρα ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διαθέσῃ σου ὁρ. 16, 60.

Δὲν θυμοῦμαι γράμμα σου μὲ Μαγική Εἰκόνα, Νάρκισσε, ὅτε ἔχω τώρα καιρὸ νὰ φάξω, μήπως τῶρα φυλαχμένο ἄλλοῦ γιὰ καμμιὰ παραγγελία ἡ ἄλλη αἰτία. Ἡ αἰλουέττα σου ἐκείνη τοῦ κ. Ἐσνοπούλου, σχηματισμένη ἀπὸ καίμενο τῆς Μεγάλης Ἀγάπης, δημοσιεύθηκε στὰ Παναθηναία, σὲ μιὰ συνέκεια τοῦ ἴδιου μυθιστορηματος, καὶ δὲν ξέρω ἂν τὴν εἶδες. Ναι, θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ πρόταση ἀπὸ καποῖον Ἀκαδημαϊκὸ κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἀκαδημία θὰ τὴν δεχθῇ. Ὅστε καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς... γεννημένους ὀρθογράφους, ἀφοῦ ἔχῃς αὐτὴ τὴν ὀπτική μνήμη κι' ὅταν δὲν γράφῃς μιὰ λέξη σωστὰ — ποῦ σοῦ συμβαίνει ὅπανά — ἀμέσως σοῦ χτυπᾷ στὸ μάτι, βλέπεις ὅτι κατὶ τῆς λέει, κι' ἀνοίγεις τὸ λεξικόν.

Δὲν εἶσαι «μικρὸς», Πυγμαλῆ, γιὰ τέτοια ζητήματα, ἀφοῦ, καθὼς βλέπω, τὰ σκέπτεσαι καὶ τὰ συζητεῖς μόνον ποῦ σοῦ λείπουν οἱ ἀρχές κι' οἱ βάσεις, γιὰ νὰ εἶναι σωστὰ τὰ συμπεράσματά σου. Ἐνα μόνον παράδειγμα: Λές, πὼς μποροῦμε νὰ ποῦμε τῆς συνειδήσεως, ἀφοῦ ἡ λήγουσα εἶναι μακρά; Σωστὸ. Δὲν ξέρεις όμως ὅτι στὴ νῆα μᾶς γλῶσσα μακρὰ καὶ βραχέα δὲν ὑπάρχουν καὶ οἱ τὴ δὲν ἔχει καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τὸ ι. Στὴν ἀρχαιότητα εἶχε. Ἀλλοιῶτα πρόσφεραν τὴ λέξη ῥῆμα (ἀπάνω-κάτω ῥίμα ἡ ῥέμα, μ' ἕνα φθόγγο σὺν τὸ γαλλικὸ eu) κι' ἀλλοιῶτα τὴ λέξη ῥίμμα. Ἐμεῖς καὶ τὰ δυὸ τὰ προφέρουμε τὸ ἴδιο: ῥίμα (τὰ γράφουμε μόνον διαφορετικὰ γιὰ νὰ τοῦτοῦμε τὴν ἴστο-

ρικὴ ὀρθογραφία). Ἐπίσης, ἡ νῆα ἐλληνικὴ γλῶσσα τριτόκλιτα, περὶ τοῦτοῦτο, δὲν ἔχει. Ὅλα τὰ εἰς ις-εως τὰ ἔκαμε πρωτόκλιτα. Ἀνοίξεις-ἀνοίξεως ἔγινε ἀνοίξη-ἀνοίξης, λέξεις-λέξεως ἔγινε λέξη-λέξης. Ἐτσι καὶ συνειδήση-συνειδήσεως. Καὶ μόνο αὐτὰ τὰ δυὸ, τὰναμφοδότητα, ἂν λάβῃς ὅτ' ὅψεαι σου, θὰ σκεφθῇς πολὺ διαφορετικὰ γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, καὶ θὰ βρῇς ὅτι κι' ὁ Κοραῆς εἶχε δικιο, κι' ὁ Σολωμός, κι' ὁ Φυλάργης κι' ὅλοι οἱ διημοτικισταί. Ὅσο γιὰ τὸ ἄρθρο ποὺ διάβασες στὴν ἐφημερίδα, σὲ βεβαίω ὅτι εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄνθρωπο ποῦ δὲν ξέρει τὸ ζήτημα καλύτερ'

Πώς θα περάσετε πιδὺ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι’ ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. “**Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,** ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

Στόν κ. Ξενοπούλου δειχνῶ μόνο ὅσα πρέπει, εἴτε γιατί ρωτοῦν κατὰ τὸ ὅποιο θέλουν νὰ πάντῃ αὐτοῦ, εἴτε γιατί γράφουν κατὰ ποὺ τὸν ενδιαφέρει, εἴτε ἀκόμη γιατί εἶναι ἐξαιρετικῶς ὥρατα καὶ τὸν ενδιαφέρουν αὐτὰ καθ’ ἑαυτά.

Εἶναι δική σου, **Πειραιωτάκι**, αὐτὴ ἡ γελοιογραφικὴ σειρά ἢ ἀντιγραφὴ; Ὡπως δὴποτε δὲν εἶναι τεχνικὰ κατωμένη — κι’ ἂν τὴν πῆρες ἀπ’ ἄλλου, θὰ φταίγῃ ἢ ἀντιγραφὴ — καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ δημοσιεύσω. Γιὰ τὸ βραβεῖο σου, ἰδὲς τὸν Ὁδηγό. Θὰ πῶ στὸ **Ζέφυρο** ὅτι ἀκόμα δὲν ἔλαβες τὸ βραβεῖο ποὺ σοῦ ἔδωκε στὸ διαγωνισμό σου.

Ὡρατὰ γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι’ οἱ ἑξῆς: “**Ἐθνοφρουρός, Ἀγνώστο Ἀερογιάλι, Ἀκτὶς Τίλπιδος, Ἀγκάθι, Βορριάς, Βασίλισσα τοῦ Πόνου, Ζὰν Μυρά καὶ Ταξιδιώτης.**” Ἔβλεπε τὶς παραγγελίες τους, θὰ διαβάσει τὰ κομμάτια τους μὲ τὴ σειρά τους (γιὰ ὅσους μοῦ ἔστειλαν) εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ἐναγαράσουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐνανέονται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀγνὴ Καρδιά, κ. (Ι.Ι.). Ἐαρινὴ Αὔρα, κ. (ΣΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Λούλα, κ. Καπετανοπούλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Τρελλὸν Τραγουδιστὴν** (ἔστειλα 14ον τόμον) **Βάνθαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἀγνὴν** (διάβασα τὴ νυσταγμένη «σημειωσούλα» καὶ σοὺ εὐχάρησα καλὰ δὲν εἶναι ἄλλα θὰ τὰ εἶχες ἰδεῖ!) **Μιμόζαν** (ἔστειλα· οἱ λύσεις δεκτές· περιμένω καὶ τὰ «περισσότερα») **Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν** (ἔστειλα, περιμένω) **Ἀναργυρον Μένεγαν** (σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό) **Ἰσπότην τοῦ Ἀέρος** (χαίρω πολὺ· θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του) **Χαρούμενη Σιντεροφιάν** (ἔλαβα· γιὰ ἰδιαίτερη ἀπάντησιν δὲν ἔχω, δυστυχῶς, καὶρό· θὰ σὰς πῶ λίγα λόγια ἀκόμη στὸ ἐρχόμενο) **Σεντεμένο Θαλασσοπούλι** (αὐτὸ, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε, γιατί τὸ ἄλλο ποὺ ἤθελες δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας) **Σεντεμένην Καρυάτιδα** (μετὰ χαρᾶς· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ) **Ἰδανισμὸν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· μὰ μό-

νο ὅταν ξεσπαθῶνῃς θὰ μοῦ γράψῃς δυὸ λογάκια;) **Ἀγλαΐαν Δήμαινα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Μπεμπέκαν** (ἂ, νά! δὲν εἶχα ἰδεῖ τὸ γράμμα σου κι’ ἔγραψα στὴν ἀδελφὴ σου ὅτι σὲ περιμένω· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου) **Θαλασσοπούλι** (ἔστειλα) **Μαίρην Πάνου** (γύρισε καλὰ; γιὰ τρεῦθηκε τὸ χέρι;) **Δανάην** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου.

299. Λεξιγριφος

Δυὸ ἀγρίμια σοῦ ἀραδιάζω
Τὸνα σὲ πληθυντικὸ
Καὶ τὸ ἄλλο σ’ ἐνικό.
Κι’ ἄξαφνα σοῦ παρουσιάζω
Ἐν’ ἀγγεῖο ἀπὸ τὰρχαϊα
Τὰ κομπὰ καὶ τὰ ὠρατὰ.

Γαρζάν

300. Μεταγραμματισμός

Θὰ περάσῃς ἀπὸ μένα,
Ἄν ἀπειραχτῇ μ’ ἀρίστης.
Ἄν μ’ ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Πᾶς εὐθὺς νὰ κυνηγήσῃς.

Θέλμα

301. Ἀναγραμματισμός

Πέρα κάτω στὴν Ἀσία
Μυροβόλο εἶναι νησί
—Θὰ τὸ ξέρῃς δὰ καὶ σύ.—
Τοῦ μυροδευῶ τὰ στοιχεῖα,
Ἄλλὰ ποῦ νὰ φανταστῶ
Πὼς θὰ τὸκανα... κλαδιά,
Ποῦ τὰ πήρανε παιδιὰ
Καὶ δεχτήκαν τὸ Χριστό!
Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας

302. Δογοπαίγνιον

Σὲ ρωτῶ νὰ μάπαντήσῃς:
Μὲ ποῖο γράμμα θὰ ἐλπίσης,
Χρήματά σου ἂν ἐνδύσῃς,
Ὅτι κατὰ τὴν κερδίσῃς;
Λαχτάρη τῆς Λευτεριάς

303. Κλῖμαξ

B * A = Κακὸν
B * * A = Δακτυλίδι
B * * * A = Κατοικία
B * * * * A = Ἀπὸ τὰ μάτια
B * * * * * A = Ὁραία πόλις
B * * * * * A = Ἐθνικὸν θηλυκὸν
B * * * * * A = Σύγχυσις γλωσσῶν
Ἀπόλλων Σ. Ἀντωνίου

304. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

Ὀνειρεμένη Πατρίδα

305-309. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκὰς τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ:

Μῶμος, δεκάς, κάδος, μῆλα, πόσος.

310. Φωνηεντόλιπον

ζσ-μ-μ-ν-φς-τοφλλ
Πειραιωτάκι

311. Γρῖφος

πο
K θ 2 γιακά Λω
πο πο
πο

Ἄλκυονις

Τέλος τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

122. Καράβι (κᾶ, Ρᾶ, βῆ).—123. Ψιττακός. Πιττακός.—124. Ἰάσων.—Αἴσων. 125. Ὁ Εἰνός, ἡ Εἰνός.—126. K O P I N N A 127. ΠΟΛΥΜΗ-O A O N ΣΤΩΡ (Ὁπούς, P A Θ Y M I A ληστής, Ὑμηττός, I Y I K μήτηρ, ἥρος, Σὺ-N O M I Σ M A μητ, Τρωῶλος, Ὡ-N I M Λ ρος, Ρωμύλος).—A N A K A Λ Ω 128. Διὰ τοῦ A: Ἄνια, Πάρος, ἐνάργεια, Βίος=ANIA-PON APΓIA.—129. Νοὺς ὁρᾷ καὶ νοὺς ἀκούει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοιχεῖον ὁρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖον ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληροῦνται διπλὰ ἢ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ’—322]

Τᾶς Λούξ, Διαδότη, Πειραιωτάκι περιμένω τετραδικὰ στὴ (ΑΓ’—252).

Θάλης Βλαστός

[ΑΓ’—323]

Α νταλλάσσω Μ. Μόστικα μὲ δλους-εξ. Δ/σις: (ΑΓ’—286).

Καρδιοκλέφτρα

[ΑΓ’—324]

Π ρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, χαίρετό δλους-εξ.

Λευκὴ Θεά

[ΑΓ’—325]

Ζ αν Μυρά, σὲ γελάσαν· ζήτησε εἰς ἄρθρ. τηλεφ. 80594 Μπούμπην νὰ φωτιστῇς.

[ΑΓ’—326]

Ζ αν Μυρά, μὲ ξέρεις καὶ μὲ καλοξέρεις θυμῶ σου Κηφιστά, Κική, Μπεμπέ... Ὁριέττα

[ΑΓ’—327]

Φ ραίλιχ, ἀνταλλάσσωμε κάρτες ἡθοποιῶν καὶ πρό πάντων τοῦ Φραίλιχ, εἰ Ὁριέττα